GODOT'YU BEKLERKEN

SAMUEL BECKETT

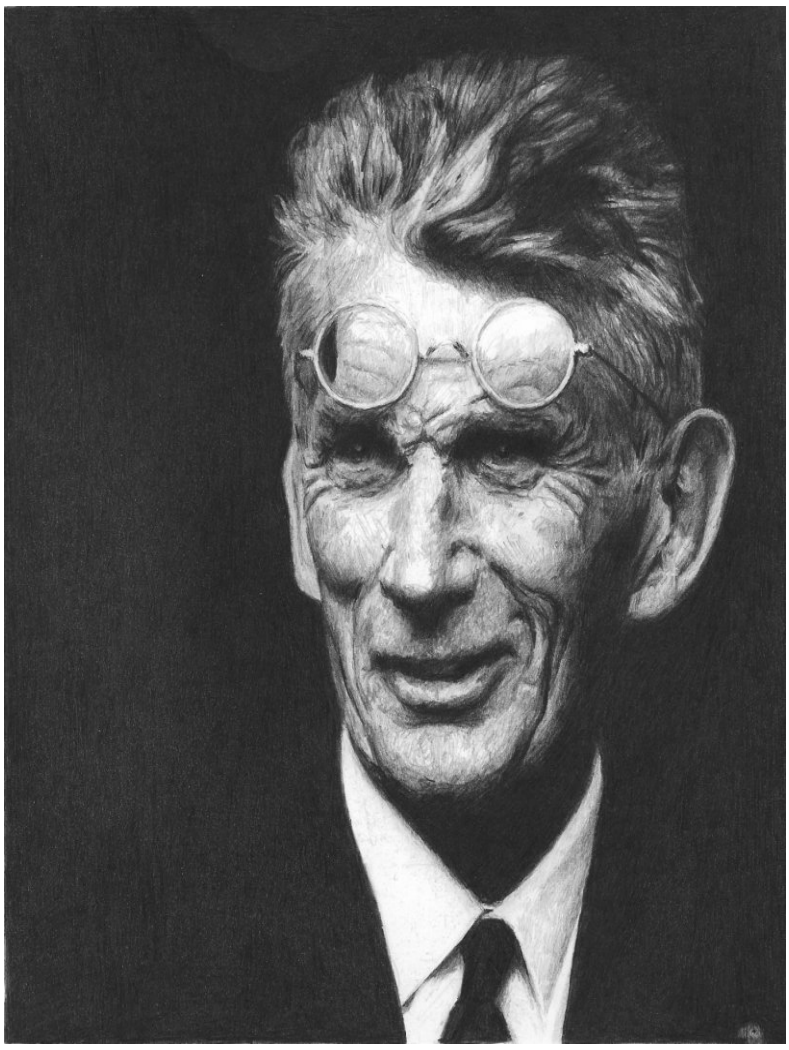

KABALCI

Godot'yu Beklerken

İki Perdelik Trajikomedi

Samuel Beckett

Estragon

Vladimir

Lucky

Pozzo

Çocuk

1. Perde

Bir kır yolu. Bir ağaç.

Akşam.

Estragon, alçak bir tümseğe oturmuş, çizmesini çıkarmaya uğraşmaktadır. Oflayıp puflayarak, iki eliyle çekiştirir .

Vazgeçer, takati kalmaz, dinlenir, tekrar dener.

Önceki gibi.

Vladimir girer.

ESTRAGON:

(yine vazgeçip). Yapacak hiçbir şey yok.

VLADIMIR:

(bacaklarını genişçe ayırıp, kısa dik adımlarla yaklaşarak). Bu düşünceye inanmaya başlıyorum. Bütün hayatım boyunca bunu kendimden uzak tutmaya çalıştım; Vladimir diyordum kendi kendime, aklını başına topla; henüz her şeyi denemedin. Sonra da mücadeleyi kaldığı yerden sürdürdüm.
(*Dalar, mücadele üzerine düşünür. Estragon'a dönerek).* Yine buradasın demek.

ESTRAGON:

Öyle mi?

VLADIMIR:

Seni tekrar gördüğüme sevindim. Hiç dönmeyeceksin sanıyordum.

ESTRAGON:

Ben de.

VLADIMIR:

En sonunda yine birlikteyiz! Bunu kutlamalıyız. Ama nasıl? (*düşünür*). Kalk da kucaklayayım seni.

ESTRAGON:

(*irkilerek).* Sonra, sonra.

VLADIMIR:

(gücenik, soğukça). Yüce Efendimiz'in geceyi nerede geçirdiğini sorabilir miyim acaba?

ESTRAGON:

Bir hendekte.

VLADIMIR:

(*hayranlıkla).* Hendekte mi? Nerede?

ESTRAGON:

(kımıldamadan). Şurada.

VLADIMIR:

Ee, dövmediler mi seni?

ESTRAGON:

Dövmek mi? Dövdüler tabii.

VLADIMIR:

O bildik tipler mi?

ESTRAGON:

Bildik mi? Bilmiyorum.

VLADIMIR:

Düşünüyorum da...bütün bu yıllarda... ama bence... nerede olurdun*...(Kararlı).* Bir kemik yığınından başka bir şey değildin şimdi, şüphesiz ki.

ESTRAGON:

Ee, ne olmuş?

VLADIMIR:

(Üzüntüyle). Bir insan için çok fazla bu. *(Bir an. Neşeyle.)* Öte yandan, artık ne diye cesaretini yitiriyorsun diyorum. Bunu bir milyon yıl önce, doksanlarda düşünmeliydik.

ESTRAGON:

Saçmalamayı bırak da şu lanet şeyi çıkarmama yardım et.

VLADIMIR:

Bu işi ilk yapanlardan olup, el ele Eyfel Kulesi'nin tepesinden atlamak vardı. O günlerde saygıdeğer insanlardık. Artık çok geç. Bugün oraya çıkartmazlar bile bizi. *(Estragon çizmesine asılmaktadır.)* Ne yapıyorsun yahu?

ESTRAGON:

Çizmemi çıkarıyorum. Hiç başına gelmedi mi bu?

VLADIMIR:

Çizmeleri her gün çıkarmak gerek, bin kere söyledim sana. Niye dinlemiyorsun beni?

ESTRAGON:

*(güçsüz).*Yardım et bana!

VLADIMIR:

Acıtıyor mu?

ESTRAGON:

(kızarak). Acıtıyor muymuş! Yok acıtmıyor!

VLADIMIR:

(*kızarak).* Zaten bir sen acı çekersin. Beni umursayan kim? Bendeki tasa sende olsaydı görürdüm ben seni.

ESTRAGON:

Acıtıyor mu?

VLADIMIR:

(*kızarak).* Acıtıyor muymuş! Yok acıtmıyor!

ESTRAGON:

(işaret ederek). Ne olursa olsun önünü iliklemen lazım.

VLADIMIR:

(*eğilerek).* Doğru. *(Önünü ilikler.)* Hayatta küçük şeyleri boş vermemeli insan.

ESTRAGON:

Ne umuyorsun ki, hep son ana kadar beklersin.

VLADIMIR:

(dalar). Son an…*(Düşünür.)* ertelenen umut bilmemneyi hasta eder, kim demişti bunu?

ESTRAGON:

Niye yardım etmiyorsun bana?

VLADIMIR:

Bazen sonum geliyor sanıyorum. İşte o zaman bir hoş oluyorum. *(Şapkasını çıkarır, içine dikkatle bakar, elini içinde gezdirir, sallar yeniden başına geçirir)* Nasıl desem? Rahatlıyorum aynı anda da... *(uygun sözcüğü arar)...* korkuyorum, *(üstüne basarak).* KOR-KU-YO-RUM. *(Tekrar şapkasını çıkarır, içine dikkatle bakar.)* Gülünç. (*Şapkasının üstüne sanki içinden bilmediği bir şey çıkaracakmış gibi vurur, tekrar içine bakar, tekrar başına geçirir.)* Yapacak hiç bir şey yok. *(Estragon müthiş çaba harcayarak çizmesini çıkarmayı başarır. İçine dikkatle bakar, elini içinde gezdirir, baş aşağı çevirir, sallar, yere bir şey düşüp düşmediğine bakar, hiçbir şey bulamaz, elini tekrar çizmenin içinde gezdirir, boş boş önüne bakar.)* Ee. ne buldun?

ESTRAGON:

Hiç.

VLADIMIR:

Göster.

ESTRAGON:

Gösterecek bir şey yok.

VLADIMIR:

Yeniden ayağına geçirmeye çalış.

ESTRAGON:

(ayağını inceleyerek). Biraz havalansın.

VLADIMIR:

İşte size bir insan, ayağının suçunu çizmesine yüklüyor.*(Yine şapkasını çıkarır, içine dikkatle bakar, elini içinde gezdirir, üstüne vurur, içine üfler, tekrar başına geçirir.)* Endişe vermeye başladı bu. *(Sessizlik.Vladimir derin düşüncelere dalar, Estragon ayak başparmaklarını çekiştirir.)* Hırsızlardan biri kurtarıldı. *(Bir an)* Makul bir yüzle. *(Biran.) Gogo.*

ESTRAGON:

Ne var?

VLADIMIR:

Varsay ki pişman olduk.

ESTRAGON:

Neden pişman olduk?

VLADIMIR:

Off... *(Düşünür.)* Ayrıntılara girmesek de olur.

ESTRAGON:

Doğmuş olduğumuzdan mı?

Vladimir atmak üzere olduğu kahkahasını hemen önler, ellerini kasıklarına bastırır, yüzü kasılır.

VLADIMIR:

Artık gülmeye bile kalkışmamalı insan.

ESTRAGON:

Ürkütücü bir yoksunluk.

VLADIMIR:

Yalnızca gülümsesem. (*Aniden ağzını sonuna kadar gerere gülümser, bir süre öyle durur, yine aniden gülümsemeyi keser.)* Aynı şey değil. Yapacak hiçbir şey yok. *(Bir an.) Gogo.*

ESTRAGON:

(*irkilerek)* Ne var?

VLADIMIR:

İncil'i okudun mu hiç?

ESTRAGON:

İncil'i*...(Düşünür.)* Şöyle bir baktım galiba.

VLADIMIR:

Dört kitabı hatırlıyor musun?

ESTRAGON:

Kutsal Ülke'nin haritalarını hatırlıyorum. Renkliydiler. Çok güzel. Lût soluk maviydi. Görünüşü bile susatmaya yetmişti beni. İşte gideceğimiz yer, demiştim, işte balayımızı geçireceğimiz yer demiştim, işte halayımızı geçireceğimiz yer. Orada yüzeceğiz. Mutlu olacağız.

VLADIMIR:

Şair olmalıydın sen.

ESTRAGON:

Şairdim.*(Üstündeki paçavraları gösterir.)* Belli olmuyor mu?

Sessizlik.

VLADIMIR:

Nerde kalmıştım...Ayağın nasıl?

ESTRAGON:

Şişiyor bak.

VLADIMIR:

Ha, tamam, iki hırsız. Hikâyeyi hatırlıyor musun?

ESTRAGON:

Hayır.

VLADIMIR:

Anlatayım mı?

ESTRAGON:

Hayır.

VLADIMIR:

Zaman geçirmiş oluruz. (*Bir an).* İki hırsız Kurtarıcımızla aynı zamanda çarmıha gerilmişler. Biri...

ESTRAGON:

Neyimiz, neyimiz?

VLADIMIR:

Kurtarıcımız. , İki hırsız var. Biri kurtarılmış, öteki de... *(Kurtarılmışın karşıtını arar.)* lanetlenmiş.

ESTRAGON:

Neden kurtarılmış?

VLADIMIR:

Cehennemden.

ESTRAGON:

Ben gidiyorum.

Kımıldamaz.

VLADIMIR:

Ama yine de*... (Bir an)...* nasıl oluyor da -umarım sıkılmıyorsundur- nasıl oluyor da Dört Havari'den yalnızca biri kurtarılan bir hırsızdan söz ediyor. Dördü de oradaydılar -ya da oralarda bir yerde- ama yalnızca biri kurtarılan bir hırsızdan söz ediyor. *(Bir an.)* Hadi, Gogo, ne olur bir kerecik de cevap versen?

ESTRAGON:

(abartılı bir ilgiyle). Bence gerçekten olağanüstü ilginç bir şey bu.

VLADIMIR:

Dördünden biri. Öbür üçünden ikisi hiçbir hırsızdan söz etmezken, üçüncüsü ikisinin de ona sövdüğünü söylüyor.

ESTRAGON:

Kim?

VLADIMIR:

Ne?

ESTRAGON:

Ne diyorsun sen? Kime sövmüşler?

VLADIMIR:

Kurtarıcıya.

ESTRAGON:

Niye?

VLADIMIR:

Onları kurtarmadığı için.

ESTRAGON:

Cehennemden mi?

VLADIMIR:

Aptal! Ölümden.

ESTRAGON:

Cehennem dedin sandım.

VLADIMIR:

Ölümden, ölümden.

ESTRAGON:

Ee, ne olmuş.

VLADIMIR:

O zaman ikisi de lanetlenmiştir.

ESTRAGON:

Neden olmasın.

VLADIMIR:

Ama dördünden biri, ikisinden birinin kurtarıldığını söylüyor.

ESTRAGON:

Ne var bunda? Belli ki anlaşamıyorlar. Hepsi bu.

VLADIMIR:

Ama dördü de ordaydı. Ve yalnızca biri hırsızın kurtarıldığını söylüyor. Neden diğerlerine değil de ona inanıyorlar?

ESTRAGON:

Kim inanıyor ki ona?

VLADIMIR:

Herkes. Bildikleri tek yorum bu.

ESTRAGON:

Lanet olası cahil maymunlar.

Güçlükle ayağa kalkar, topallayarak sol kulise doğru gider, durur, elini siper ederek uzaklara bakar, geri döner, sağ kulise doğru gider, uzaklara bakar. Vladimir onu seyreder, sonra gidip çizmeyi alır, içine bakar, hemen yere bırakır.

VLADIMIR:

Tüh!

Tükürür. Estragon sahnenin ortasına gelir, sırtı seyircilere dönük, durur.

ESTRAGON:

Ne hoş yer. (Döner, sahnenin önüne gelir, yüzü seyircilere dönük, durur.) Güzel manzara. (Vladimir'e doğru döner.) Hadi gidelim.

VLADIMIR:

Gidemeyiz.

ESTRAGON:

Niye?

VLADIMIR:

Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON:

(*umutsuzca)* Ah! Burası mıydı? Emin misin?

VLADIMIR:

Ne?

ESTRAGON:

Beklememiz gereken yer.

VLADIMIR:

Ağacın yakınında dedi. (*Ağaca bakarlar.)* Başka ağaç görüyor musun?

ESTRAGON:

Ne ağacı bu?

VLADIMIR:

Bilmiyorum. Bir söğüt.

ESTRAGON:

Yaprakları nerede?

VLADIMIR:

Ölmüş olmalı.

ESTRAGON:

Daha fazla göz yaşı dökmeyecek.

VLADIMIR:

Ya da belki mevsiminde değildir.

ESTRAGON:

Bana daha çok bir fide gibi görünüyor.

VLADIMIR:

Bir fidan.

ESTRAGON:

Fide.

VLADIMIR:

Bir… Neyi ima ediyorsun? Yanlış yere geldiğimizi mi?

ESTRAGON:

Burada olmalıydı.

VLADIMIR:

Kesin gelirim demedi ki.

ESTRAGON:

Ya gelmezse?

VLADIMIR:

Yarın gene geliriz.

ESTRAGON:

Ve daha sonra ki gün.

VLADIMIR:

Olabilir.

ESTRAGON:

Ve böylece sürer gider…

VLADIMIR:

Mesele şu ki…

ESTRAGON:

(Vladimir'in sözünü keser) O gelene kadar.

VLADIMIR:

Çok acımasızsın.

ESTRAGON:

Buraya dün geldik.

VLADIMIR:

Hayır, yanılıyorsun.

ESTRAGON:

Dün ne yaptık?

VLADIMIR:

Dün ne mi yaptık?

ESTRAGON:

Evet.

VLADIMIR:

Şey… (*kızarak.)* Senin yanında insan hiçbir şeyden emin olamıyor ki.

ESTRAGON:

Bence buradaydık.

VLADIMIR:

(*etrafa bakarak*). Burayı biliyor musun?

ESTRAGON:

Bunu söylemedim.

VLADIMIR:

Eee?

ESTRAGON:

Ne fark eder ki?

VLADIMIR:

Yine de... bu ağaç...(*seyircilere dönerek*) bu bataklık…

ESTRAGON:

Bu akşam olduğundan emin misin?

VLADIMIR:

Neyin?

ESTRAGON:

Bekleyeceğimiz zamanın.

VLADIMIR:

Cumartesi demişti. (*Bir an*.) Galiba.

ESTRAGON:

Galiba ha..

VLADIMIR:

Bir yerlere yazmış olmalıyım. (*Çeşit çeşit çerçöp dolu ceplerini boşaltır*.)

ESTRAGON:

(*sinsi sinsi).* Ama hangi Cumartesi? Hem bugün cumartesi mi? Pazar olmasın sakın? (*Bir an.)* Ya da Pazartesi? (*Bir an*.) Ya da Cuma?

VLADIMIR:

(*Sanki günün tarihi etrafta bir yerlerde yazılıymış gibi telaşlı, çevresine bakarak).* Olamaz!

ESTRAGON:

Ya da Perşembe?

VLADIMIR:

Ne yapacağız?

ESTRAGON:

Eğer dün gelip de bizi burada bulamadıysa, emin ol bugün gelmez.

VLADIMIR:

Ama dün burada olduğumuzu söylemiştin.

ESTRAGON:

Belki de yanılıyorumdur. (Bir an.) İstersen biraz susalım artık.

VLADIMIR:

(zayıf bir sesle). Peki. *(Estragon tümseğe oturur. Vladimir tedirgin bir biçimde bir oraya, bir buraya gider, arada durup ufka bakar. Estragon uyuyakalır. Vladimir sonunda Estragon'un önünde durur.)* Gogo!...Gogo!...GOGO!

Estragon sıçrayarak uyanır.

ESTRAGON:

(durumunun dehşetinin farkına yeniden varır.) Uyumuşum! (Umutsuzca) Niye hiç bırakmıyorsun uyuyayım?

VLADIMIR:

Kendimi yalnız hissettim.

ESTRAGON:

Bir rüya gördüm.

VLADIMIR:

Anlatma!

ESTRAGON:

Rüyamda...

VLADIMIR:

ANLATMA!

ESTRAGON:

(Evrene doğru bir hareketle) Yetiyor mu bu sana? (*Sessizlik.)* Hiç kibar değilsin Didi. Özel kabuslarımı sana değilse kime anlatacağım?

VLADIMIR:

Bırak özel kalsınlar. Biliyorsun dayanamıyorum.

ESTRAGON:

(soğuk soğuk). Birbirimizden ayrılsaydık ikimiz için de daha iyi olmaz mıydı diye düşündüğüm oluyor bazen.

VLADIMIR:

Pek uzağa gidemezdin.

ESTRAGON:

Bu çok kötü olurdu, gerçekten çok kötü olurdu. *(Bir an.)* Öyle değil mi Didi, gerçekten çok kötü olmaz mıydı? (*Bir an.)* Yolların ne kadar güzel (Bir an.) ve yolcuların ne kadar iyi olduğunu düşünürsen. (Bir an. Tatlı bir sesle.) Öyle değil mi, Didi?

VLADIMIR:

Sakin ol.

ESTRAGON:

(Aşırı bir coşkuyla)). Sakin... sakin... İngilizler sükunet derler. (Bir an.) Genelevdeki İngiliz'in hikâyesini biliyor musun?

VLADIMIR:

Evet.

ESTRAGON:

Anlatsana.

VLADIMIR:

Ah, yeter!

ESTRAGON:

Alışık olmadığı kadar içen bir İngiliz geneleve gider. Mama, sarışın mı , esmer mi, yoksa kızıl saçlıyı mı istediğini sorar. Sen devam et hadi.

VLADIMIR:

YETER!

Vladimir çarçabuk çıkar. Estragon ayağa kalkıp, sahne kenarına kadar onu izler. Estragon'un hareketleri, kavga eden birini destekleyen birinin hareketlerini andırır. Vladimir girer. Estragon'un önünden başı öne eğik sahneyi geçer. Estragon ona doğru birkaç adım atıp durur.

ESTRAGON:

(nazikçe). Benimle konuşmak mı istiyordun? (*Sessizlik. Estragon ileri doğru bir adım daha atar*.) Bana bir şey mi söyleyecektin? (*Sessizlik. İleri doğru bir adım daha*) Didi.....

VLADIMIR:

(*yüzünü dönmeksizin*). Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok.

ESTRAGON:

(Bir adım daha). Kızdın mı bana?

VLADIMIR:

(Sessizlik.Bir adım daha.) Bağışla beni. *(Sessizlik. Bir adım daha. Estragon elini Vladimir'in omzuna koyar.)* Hadi, Didi. *(Sessizlik.)* Elini ver. (*Vladimir yarım döner.)* Sarıl bana! *(Vladimir katılaşır.)* İnat etme! (Vladimir yumuşar. Sarılırlar.

Estragon hemen geri çekilir.) Sarımsak kokuyorsun!

VLADIMIR:

Böbreklere iyi geliyor. *(Sessizlik. Estragon dikkatle ağaca bakar.)* Şimdi ne yapalım?

ESTRAGON:

Bekleyelim.

VLADIMIR:

Evet, ama beklerken.

ESTRAGON:

Kendimizi asalım bari, ha?

VLADIMIR:

Hmm. Şeyimiz kalkar.

ESTRAGON:

(çok heyecanlı). Kalkar mı sahiden!

VLADIMIR:

Dahası da var. O şeyin aktığı yerde adamotları biter. Bu otlar söküldükleri zaman ondan öyle bağırırlar. Bilmiyor muydun bunu?

ESTRAGON:

Hadi hemen kendimizi asalım!

VLADIMIR:

Bir dala mı? *(Ağaca doğru giderler.)* Güvenemem buna

ESTRAGON:

Hiç değilse deneyelim.

VLADIMIR:

Hadi öyleyse.

ESTRAGON:

Sen buyur.

VLADIMIR:

Yo, yo önce sen.

ESTRAGON:

Niye ben?

VLADIMIR:

Benden daha hafifsin.

ESTRAGON:

Benden daha hafifsin.

VLADIMIR:

Anlamıyorum.

ESTRAGON:

Kafanı çalıştırsana yahu!

Vladimir kafasını çalıştırır.

VLADIMIR:

(En sonunda). Hala anlamadım.

ESTRAGON:

Bak şöyle. (Düşünür.) Dal... dal... (Kızarak.) Kafanı kullansana!

VLADIMIR:

Tek umudum sensin.

ESTRAGON:

(Çabalayarak). Gogo hafif… Dal yok kırılmak… Gogo ölmek… Didi ağır, dal kırılmak… Didi yalnız… Oysa...

VLADIMIR:

Bunu düşünmemiştim.

ESTRAGON:

Seni çekerse her şeyi çeker.

VLADIMIR:

Ama ben senden ağır mıyım ki?

ESTRAGON:

Sen öyle diyordun ya. Bilmiyorum. Şans yarı yarıya. Ya da hemen hemen.

VLADIMIR:

Ee? Ne yapıyoruz?

ESTRAGON:

Hiçbir şey yapmayalım. Bu daha emniyetli olur.

VLADIMIR:

Bekleyelim bakalım o ne diyecek?

ESTRAGON:

Kim?

VLADIMIR:

Godot.

ESTRAGON:

İyi fikir.

VLADIMIR:

Tam olarak ne alacağımızı öğrenene kadar bekleyelim.

ESTRAGON:

Ama demir tavında dövülür.

VLADIMIR:

Ne vereceğini merak ediyorum. O zaman ya alırız ya da almayız.

ESTRAGON:

Tam olarak ne istemiştik ondan?

VLADIMIR:

Sen orada değil miydin?

ESTRAGON:

Dinlememişim demek ki

VLADIMIR:

Hmm... Belirli bir şey değildi.

ESTRAGON:

Bir tür duaydı.

VLADIMIR:

Kesinlikle.

ESTRAGON:

Belli belirsiz bir yakarış.

VLADIMIR:

Tam da öyle.

ESTRAGON:

O ne cevap vermişti?

VLADIMIR:

Bakarmış.

ESTRAGON

Hiçbir söz veremezmiş.

VLADIMIR:

Düşünüp taşınacakmış.

ESTRAGON:

Evinde, sessiz, sakin.

VLADIMIR:

Ailesine danışacakmış.

ESTRAGON:

Arkadaşlarına.

VLADIMIR:

Adamlarına.

ESTRAGON:

Muhabirlerine.

VLADIMIR:

Muhabirlerine.

ESTRAGON:

Banka hesabına.

VLADIMIR:

Karar vermeden önce.

ESTRAGON:

Bu da normal.

VLADIMIR:

Değil mi ya?

ESTRAGON:

Sanırım öyle.

VLADIMIR:

Bence de öyle.

Sessizlik.

ESTRAGON:

(Endişeli). Ya biz?

VLADIMIR:

Af edersin, anlamadım.

ESTRAGON:

"Ya biz?" dedim.

VLADIMIR:

Anlamıyorum.

ESTRAGON:

Biz ne oluyoruz?

VLADIMIR:

Ne mi?

ESTRAGON:

Düşünsene biraz.

VLADIMIR:

Herhalde biz el pençe divan duracağız.

ESTRAGON:

O kadar kötü desene.

VLADIMIR:

Yüce efendimiz ayrıcalıklarını korumak mı istiyor?

ESTRAGON:

Hiçbir hakkımız kalmadı mı?

Vladimir'in kahkahası az önceki gibi hemen dönüverir. Gülümseme daha az.

VLADIMIR:

Gülmek yasaklanmasaydı, gülerdim sana.

ESTRAGON:

Haklarımızı yitirdik mi?

VLADIMIR:

(açık seçik). Bir kenara attık onları.

Sessizlik. Hareketsiz dururlar, kolları sarkık, başları göğüslerine gömülü, dizleri bükük.

ESTRAGON:

(güçsüz).Bağlı değil miyiz? (*Bir an.)* Bağlı...

VLADIMIR:

Dinle!

Gülünç denecek ölçüde kaskatı durup, dinlerler.

ESTRAGON:

Hiçbir şey duymuyorum.

VLADIMIR:

Hşşşt! *(Dinlerler. Estragon dengesini kaybeder neredeyse düşecektir. Sendeleyen Vladimir'in kolunu yakalar. Birbirlerine sokulup dinlerler.)*

Ben de.

Rahatlayarak iç çekerler. Gevşeyip ayrılırlar.

ESTRAGON:

Korkuttun beni.

VLADIMIR:

O sandım.

ESTRAGON:

Kim?

VLADIMIR:

Godot.

ESTRAGON:

Hah! Sazlıklardan esen rüzgardı.

VLADIMIR:

Bağırışlar duyduğuma yemin edebilirdim.

ESTRAGON:

Niye bağırsın ki?

VLADIMIR:

Atına.

Sessizlik.

ESTRAGON:

(şiddetle). Açım!

VLADIMIR:

Havuç ister misin?

ESTRAGON:

Başka bir şey yok mu?

VLADIMIR:

Bir kaç şalgam olacaktı.

ESTRAGON

Havuç ver. *(Vladimir ceplerini karıştırır, bir şalgam çıkarıp Estragon'a verir. Bir Isırık alan Estragon, kızarak.)* Şalgam bu.

VLADIMIR:

Ah özür dilerim! Havuç olduğuna yemin edebilirdim. *(Yine ceplerini karıştırır şalgamdan başka bir şey bulamaz.)* Hepsi şalgam bunların. *(Karıştırır.)* Sonuncuyu yemiş olmalısın. *(Karıştırır.)* Bekle, buldum. *(Bir havuç çıkarıp Estragon'a verir.)* İşte, sevgili dostum.

(Estragon havucu kol yakasına silip yemeğe başlar.) Yavaş yavaş ye, bu sonuncusu.

ESTRAGON

(çiğneyerek). Sana bir soru sormuştum.

VLADIMIR:

Haah!

ESTRAGON

Cevap vermiş miydin?

VLADIMIR:

Havuç nasıl?

ESTRAGON

Havuç işte.

VLADIMIR:

Çok iyi, çok iyi. (Bir an.) Neydi öğrenmek istediğin.

ESTRAGON:

Unuttum. *(Çiğner.)* Canımı sıkan da bu. (*Havuca takdirle bakar. Başparmağıyla işaret parmağı arasında sallandırır.)* Bu havucu hiç unutmayacağım. *(Düşünceli bir şekilde havucun son kısmını emer.)* Hah tamam. Şimdi hatırladım.

VLADIMIR:

Eee?

ESTRAGON:

(ağzı dolu,bön bön). Bağlı değil miyiz?

VLADIMIR:

Söylediklerinin bir kelimesini bile duymuyorum.

ESTRAGON:

(Çiğner, yutar). Bağlı olup olmadığımızı soruyorum.

VLADIMIR:

Bağlı mı?

ESTRAGON:

Bağlı.

VLADIMIR:

Nasıl bağlı, yani?

ESTRAGON:

Ayaklarımızdan.

VLADIMIR:

Ama kime? Kimin tarafından?

ESTRAGON:

Şu senin adama.

VLADIMIR:

Godot'ya mı? Godot'ya bağlı ha! Ne düşünce! Ne alakası var? (Bir an.) Şimdilik.

ESTRAGON:

Adı Godot muydu?

VLADIMIR:

Sanırım öyle.

ESTRAGON:

Şuna bak! (*Havucun kalan kısmını yaprak kökünden kaldırıp, gözünün önünde döndürür.)* Tuhaf, yedikçe tatsızlaşıyor.

VLADIMIR:

Bende tam tersi oluyor.

ESTRAGON:

Yani?

VLADIMIR:

Zamanla pisliğe alışırım.

ESTRAGON:

(uzun uzun düşündükten sonra). Tersi bu mu yani?

VLADIMIR:

Huy sorunu.

ESTRAGON:

Karakter.

VLADIMIR:

Ne yapsan boş.

ESTRAGON:

Çabalamak faydasız.

VLADIMIR:

İnsan neyse odur.

ESTRAGON:

Kıvranıp durmak faydasız.

VLADIMIR:

Temel olan değişmez.

VLADIMIR:

Yapacak hiçbir şey yok. *(Havuçtan arta kalanı Vladimir'e uzatır.)* Bitirmek ister misin?

Çok yakından korkunç bir çığlık duyulur. Estragon havucunu düşürür. Dona kalırlar, sonra aniden çıkışa doğru koşarlar. Estragon yarı yolda durur, geri koşup havucunu alır, cebine tıkıştırır. Kendisini bekleyen Vladimir'e yetişmek için koşar, yeniden durur, geri koşup çizmelerini alır, Vladimir'e yetişmek için koşar. Birbirlerine sokulup, omuzlarını kamburlaştırarak, tehlikeye sırtlarını dönüp beklerler.

Pozzo ile Lucky girer. Pozzo, Lucky'yi boynuna geçirdiği bir iple yönetir, bu yüzden önce Lucky girer. İp o kadar uzundur ki, ancak Lucky sahnenin ortasına geldiğinde Pozzo görünebilir. Lucky ağır bir bavul, açılıp kapanan bir iskemle, bir piknik sepeti ve bir palto, Pozzo ise bir kırbaç taşımaktadır.

POZZO:

(sahne dışından). Yürü! (*Kırbaç şaklaması. Lucky Vladimir ile Estragon'un önünden geçip sahneden çıkar. Pozzo Vladimir ile Estragon'u görünce durur. İp gerilir.*

Pozzo şiddetle ipe asılır.) Geri dön!

Lucky'nin bütün elindekilerle birlikte düştüğü duyulur. Vladimir ile Estragon ona doğru dönerler, hem yardım etmek istemekte hem de bundan korkmaktadırlar. Vladimir Lucky'ye doğru bir adım atar. Estragon kolundan tutup geri çeker.

VLADIMIR:

Bırak gideyim!

ESTRAGON:

Otur oturduğun yerde!

POZZO:

Dikkatli olun! Huysuzlanır. *(Vladimir ile Estragon Pozzo'ya doğru dönerler*.) Hele yabancıların yanında.

ESTRAGON:

(*alçak sesle*) Bu o mu?

VLADIMIR:

Kim?

ESTRAGON:

(*adı hatırlamaya çalışarak*). Iıı...

VLADIMIR:

Godot mu?

ESTRAGON:

Hah!

POZZO:

Kendimi tanıtayım: Pozzo.

VLADIMIR:

(Estragon'a) Yok canım!

ESTRAGON:

Godot dedi.

VLADIMIR:

Yok canım!

ESTRAGON:

(Pozzo'ya çekinerek). Siz Bay Godot değilsiniz, değil mi Efendim?

POZZO:

(korkunç bir sesle). Ben Pozzo'yum! *(Sessizlik.)* Pozzo*! (Sessizlik.)* Bu adın sizin için hiçbir anlamı yok mu? *(Sessiizlik.)* Bu adın sizin için hiçbir anlamı yok mu diyorum? *Vladimir ile Estragon birbirlerine soru sorar gibi bakarlar*.

ESTRAGON:

(arar gibi yaparak). Bozzo... Bozzo...

VLADIMIR:

(aynı şekilde). Pozzo...Pozzo...

POZZO:

PPPOZZO!

ESTRAGON:

Ha! Pozzo... dur bakayım...Pozzo... :

VLADIMIR:

Pozzo mu Bozzo mu?

ESTRAGON:

Pozzo... yo... korkarım ben...yo...ben, şey...

Pozzo tehdit eder gibi yaklaşır.

VLADIMIR:

(Ara bulmak istercesine). Bir Gozzo ailesi tanırdım bir zamanlar. Evi anne idare ederdi.

ESTRAGON:

(aceleyle). Biz buralardan değiliz de Efendim.

POZZO:

(*durarak).* Yine de insansınız. (*Gözlüğünü takar.)* Görüldüğü kadarıyla. *(Gözlüğünü çıkarır.)* Benimle aynı türden. *(Büyük bir kahkaha atar.)* Pozzo'yla aynı türden!

VLADIMIR:

Ya, iste-.

POZZO:

(*keserek*). Godot kim?

ESTRAGON:

Godot mu?

POZZO:

Beni Godot sandınız.

VLADIMIR:

O, hayır Bayım, bir an bile...

POZZO:

Kim o?

VLADIMIR:

Bir...bir tanıdık.

ESTRAGON:

Hiç de değil, doğru dürüst tanımıyoruz bile.

VLADIMIR:

Doğru... Pek iyi tanımıyoruz... ama gene de...

ESTRAGON:

Şahsen görsem bile tanımam.

POZZO:

Beni o sandınız.

ESTRAGON:

(*Pozzo'nun önünden geri çekilerek*). Yani ... anlarsınız... karanlık... gerginlik... beklerken... doğrusu...bir an... sandım ki...

POZZO:

Beklerken mi ? Demek onu bekliyordunuz?

VLADIMIR:

Ya, işte...

POZZO:

Burda mı? Benim toprağımda?

VLADIMIR:

Kötü bir niyetimiz yoktu.

ESTRAGON:

Niyetimiz iyiydi.

POZZO:

Yol herkese açık.

VLADIMIR:

Biz de böyle düşünmüştük.

POZZO:

Bu utanç verici. Ama buradasınız işte.

ESTRAGON

Elden ne gelir?

POZZO:

(yüce gönüllülük gösterisi yaparak). Artık bundan söz etmeyelim, *(ipi çeker.)* Kalk, domuz! *(Bir an.)* Ne zaman düşse uyuyuverir. *(ipi çeker.)* Kalk domuz! *(Ayağa kalkıp taşıdığı şeyleri toplayan Lucky'nin çıkardığı gürültü. Pozzo ipi çeker.)* Geri dön! *(Lucky geri geri sahneye girer.)* Dur! *(Lucky durur.)* Dön! *(Lucky döner. Vladimir ve Estragon'a tatlı dillilikle.)* Beyler, sizlerle karşılaştığım için mutluyum. *(İnanmadıklarını görünce.)* Evet, evet, gerçekten mutluyum, (*ipi çeker.)* Yaklaş! *(Lucky yaklaşır.)* Dur! *(Lucky durur.)* Ya, insan yalnız yolculuk ederken yol uzun görünüyor işte... *(Saatine bakar)...* evet, altı saat , doğru, tam tamına altı saattir hiç bir canlı yoktu ortalıkta. (Lucky'ye.) Palto! *(Lucky bavulu yere bırakır, yaklaşır, paltoyu verir, yerine döner, bavulu yeniden alır.)* Tut şunu! (*Pozzo kırbacı uzatır. Lucky yaklaşır, iki eli de dolu olduğu için kırbacı ağzına alır, sonra yerine döner. Pozzo paltosunu giymeye koyulur, durur.)* Palto! *(Lucky bavulu, sepeti ve iskemleyi yere bırakır, yaklaşır, Pozzo'nun paltoyu giymesine yardım eder, yerine döner, bavulu, sepeti ve iskemleyi yerden alır.)* Bu akşam sanki bir sonbahar havası var. *(Pozzo paltosunu iliklemeyi bitirir, eğilip kendine bakar, doğrulur.)* Kırbaç! *(Lucky yaklaşır eğilir, Pozzo ağzından kırbacı çekip alınca yerine döner.)* Evet beyler,

benzerlerimden uzakta öyle pek fazla kalamam. *(Gözlüğünü takıp iki benzerine bakar)* bana tam benzemeseler bile. *(Gözlüğünü çıkarır.)* iskemle! *(Lucky bavulu ve sepeti yerine bırakır, yaklaşır, iskemleyi açar, yere koyar, yerine döner, bavulu ve sepeti alır.)* Yaklaş! *(Lucky bavulu ve sepeti yere bırakır, yaklaşır, iskemleyi kımıldatır, yerine döner, bavulu ve sepeti alır. Pozzo oturur, kırbacının ucunu Lucky'nin göğsüne dayayıp iter.)* Geri! *(Lucky geriye bir adım atar.)* Daha geri! *(Lucky geriye bir adım daha atar.)* Dur! *(Lucky durur. Vladimir ve Estragon'a)* işte bu yüzden, yine yola düşmeden izninizle sizlerle biraz çene çalayım dedim. Sepet! *(Lucky yaklaşır, sepeti verir, yerine döner.)* Açık hava insanın iştahını açıyor. *(Sepeti açar, bir parça tavuk ve bir şişe şarap çıkarır.)* Sepet! *(Lucky yaklaşır, sepeti alır ve yerine döner.)* Daha geri! (*Lucky geriye bir adım atar.)* Kokuyor. Şerefinize! *Şişeden biraz içer, yere koyar ve yemeğe başlar. Sessizlik.*

Vladimir ile Estragon önce çekinerek sonraları cüretli bir biçimde Lucky'nin etrafında dönüp her taraftan incelerler. Pozzo tavuğu açgözlülükle yer kemikleri yalayıp bir tarafa atar. Lucky, bavul ve sepet yere değene değin yavaş yavaş

çöker sonra sıçrayarak doğrulur ve tekrar çökmeye başlar. Ayakta uyuyan birinin ritmi.

ESTRAGON :

Derdi ne?

VLADIMIR:

Yorgun görünüyor.

ESTRAGON :

Niye elindekileri yere koymuyor?

VLADIMIR:

Ne bileyim? *(Lucky'ye iyice yaklaşırlar.)* Dikkat!

ESTRAGON :

Şuna bir şey desene.

VLADIMIR:

Bak!

ESTRAGON :

Neye?

VLADIMIR:

(işaret ederek). Boynuna!

ESTRAGON :

(*boyna bakarak*). Ben bir şey görmüyorum.

VLADIMIR:

İşte, burda!

Estragon Vladimir'in tarafına geçer.

ESTRAGON :

Ha, tamam!

VLADIMIR:

İrinli bir yara.

ESTRAGON :

İpten.

VLADIMIR:

Sürtünmeden.

ESTRAGON :

Kaçınılmaz.

VLADIMIR:

Düğümden.

ESTRAGON :

Yıpratmadan.

İncelemelerini sürdürürler, yüzünde dururlar.

VLADIMIR:

(*istemeye istemeye*). Görünüşü fena değil.

ESTRAGON :

(*omuzlarını silkerek, çarpık bir yüzle).* Öyle mi dersin?

VLADIMIR:

Biraz kadınsı.

ESTRAGON :

Salyası akıyor, bak.

VLADIMIR:

Kaçınılmaz.

ESTRAGON :

Ağzı köpürük içinde, bak.

VLADIMIR:

Biraz bön galiba.

ESTRAGON :

Aptalın teki.

VLADIMIR:

(daha yakından bakar). Ur gibi bir şey bu.

ESTRAGON :

(aynı şekilde). Belli değil.

VLADIMIR:

Soluk soluğa.

ESTRAGON :

Kaçınılmaz.

VLADIMIR:

Şunun gözlerine bak!

ESTRAGON :

Nesi var gözlerinin?

VLADIMIR:

Dışarıya fırlamış.

ESTRAGON :

Bence, gidici bu.

VLADIMIR:

Belli olmaz. *(Bir an.)* Bir soru sorsana şuna.

ESTRAGON :

Doğru olur mu dersin?

VLADIMIR:

Ne kaybederiz?

ESTRAGON :

(çekine çekine). Bayım...

VLADIMIR:

Daha yüksek.

ESTRAGON :

(Daha yüksek). Bayım...

POZZO:

Rahat bırakın onu! (*Yemeğini bitirmiş, elinin tersiyle ağzını silmekte olmakta olan Pozzo'ya doğru dönerler.)* Görmüyor musunuz, dinlenmek istiyor. Sepet! (*Bir kibrit çakıp, piposunu yakmaya başlar. Estragon yerdeki tavuk kemiklerini görür, iştahla*

gözlerini onlara diker. Lucky kımıldayınca, Pozzo kibriti öfkeyle fırlatıp ipi çeker.) Sepet! *(Lucky düşecek gibi olur, kendini toplar, yaklaşıp şişeyi sepete koyar ve yerine döner. Estragon gözünü kemiklerden ayırmaz. Pozzo bir kibrit daha çakıp, piposunu yakar.)* Ne beklersin, onun işi değil ki bu. *(Piposundan bir duman çeker, bacaklarını uzatır.)* Oh be!

ESTRAGON :

(çekine çekine.) Şey, Bayım...

POZZO

Ne var dostum?

ESTRAGON :

Eee şey... bitirdiyseniz diyorum şeyleri... eee... kemikleri... ihtiyacınız...eee...var mıydı, Bayım?

VLADIMIR:

(sinirlenir.) Patladın mı, bekleşene biraz!

POZZO

Yo, yo, sorsun canım. Kemiklere ihtiyacım var mı? *(Kırbacının ucuyla kemikleri karıştırır.)* Hayır, şahsen artık onlara ihtiyacım yok. *(Estragon kemiklere doğru bir adım atar.)* Ama... *(Estragon durur.)...*kuramsal olarak kemikler hamalın hakkıdır. Bu yüzden ona sorsanız iyi olur. *(Estragon Lucky'ye doğru döner, duraksar.)* Hadi, hadi, çekinmeyin, sorun, söyler. *(Estragon Lucky'ye doğru gider . önünde durur.)*

ESTRAGON :

Bayım... özür dilerim, Bayım...

POZZO:

Seninle konuşuyorlar domuz! Cevap ver! *(Estragona.)* Bir daha sorun.

ESTRAGON :

Özür dilerim Bayım, kemikler, acaba kemikleri istiyor muydunuz?

Lucky uzun uzun Estragon'a bakar.

POZZO:

(Kendinden geçerek.) Bay! *(Lucky başını öne eğer.)* Cevap ver! Kemikleri istiyor *üstüne atlar, toplayıp kemirmeye başlar.)* Bu işten hoşlanmadım. Daha önceden kemikleri hiç reddetmemişti. (*Endişeyle Lucky'ye bakar*.) Bir de hasta olup başıma kalırsa işimiz iş! *Piposundan bir duman çeker* .

VLADIMIR:

(*patlar).* Bu kadarı da fazla!

Sessizlik. Şaşıran Estragon kemirmeyi bırakır, bir Pozzo'ya bir Vladimir'e bakar. Pozzo sakin görünmektedir, Vladimir ise sıkıntılı.

POZZO:

(Vladimir'e). Dilinizin altında ne var?

VLADİMIR:

(kararlı, kekeleyerek). Bir insana... *(Lucky'yi işaret eder)*... böyle davranmak... bence...yo...bir insana...yo...bu kadarı fazla!

ESTRAGON:

(Bir köşede kalmak istemeyip.) Rezalet!

Kemirmeye devam eder.

POZZO:

Çok acımasızsınız. *(Vladimir'e.)* Kaba kaçmazsa sorabilir miyim, kaç yaşındasınız? (Sessizlik.) Altmış? Yetmiş*? (Estragon'a)* Sizce kaç yaşındadır?

ESTRAGON:

Onbir.

POZZO:

Saygısızlık ettim*. (Piposunu kırbacına vurur, kalkar.)* Gitmem lazım. Yoldaşlığınız için teşekkür ederim. *(Düşünür.)* Yoksa gitmeden bir pipo daha mı içsem, ne dersiniz? *(Hiçbir şey demezler.)* A ben çok az pipo içerim, pek çok az. Birini söndürmeden öbürünü yakanlardan değilimdir. *(Elini kalbine götürüp içini çeker)* çarpıntı yapıyor. *(Sessizlik.)* Nikotin bu, ne kadar dikkat ederseniz edin, gene de içinize çekiyorsunuz*, (iç çekişler.)* Bilirsiniz işte. *(Sessizlik.)* Ama belki de siz içmiyorsunuzdur? Evet? Hayır? Önemi yok.

(Sessizlik.) İyi de ayağa kalkmışken şimdi yine oturmam yapmacık olmaz mı? Şeyi belli etmeden, nasıl desem, sendelediğimi belli etmeden otursam. (*Vladimir'e*)

Efendim? (*Sessizlik.)* Belki de bir şey demediniz? *(Sessizlik.)* Önemi yok. Bakalım... *Düşünür.*

ESTRAGON:

Oh be!

Kemikleri cebine koyar.

VLADIMIR:

Hadi gidelim.

ESTRAGON:

Bu kadar erkenden mi?

POZZO:

Bir dakika! *(İpi çeker*.) İskemle! *(Kırbacıyla işaret eder. Lucky iskemleyi yere koyar*.) Daha! Şuraya! (*Oturur.Lucky yerine döner*.) Oldu işte!

Piposunu doldurur.

VLADIMIR:

(hiddetle). Gidelim!

POZZO :

Umarım gitmenize ben sebep olmuyorumdur. Biraz daha bekleyin pişman olmazsınız.

ESTRAGON:

(*sadaka kokusu alarak*). Acelemiz yok.

POZZO :

(piposunu yakarak). İkincisi asla o kadar iyi olmaz*.(Pipoyu ağzından çıkarıp, onun hakkında düşünür)...* birincisi kadar yani. *(Pipoyu yeniden ağzına alır.)* Ama gene de iyidir.

VLADIMIR:

Ben gidiyorum.

POZZO :

Varlığıma tahammül edemiyor artık. Belki öyle çok insancıl değilimdir, ama kimin umurunda? *(Vladimir'e*.) Düşüncesizce bir şey yapmadan iyi düşünün. Diyelim ki şimdi hava aydınlıkken gidiyorsunuz, doğru aydınlık. *(Hepsi göğe bakarlar.)* Güzel. (Göğe bakmayı bırakırlar.) Peki ama bu durumda- (Piposunu çıkarır, inceler) - yanılıyor muyum-(Piposunu tekrar yakar)- bu durumda- (Bir duman çeker) - bu durumda- (Bir duman çeker) -peki ama bu durumda şu... Godet...Godot...Godin'le buluşmanız ne olacak... kimi kastettiğimi anlıyorsunuz işte, geleceğinizin bağlı olduğu adamı...(Bir an.)...en azından yakın geleceğinizin?

VLADIMIR:

Nerden çıkarıyorsunuz bunu?

POZZO :

Benimle yeniden konuşuyor işte! Bu böyle devam ederse yakında can ciğer dost olacağız.

ESTRAGON:

Elindeki niye yere bırakmıyor?

POZZO :

Ben de onunla tanıştığıma memnun olurum. Ne kadar insanla tanışırsam o kadar mutlu olurum. En bayağı yaratık bile insanın bilgisini arttırıyor, zenginleştiriyor, kendisine neler bağışlandığının daha çok farkına varmasını sağlıyor. Siz bile... *(Gösterişçi bir şekilde onları kastettiği anlaşılsın diye Vladimir ile Estragon'a bakar*)... siz bile kim bilir, bana bir şeyler katmış olacaksınız.

ESTRAGON:

Elindekileri niye yere bırakmıyor?

POZZO :

Gerçi şaşarım buna ama.

VLADIMIR:

Size bir soru soruluyor.

POZZO :

(sevinerek). Bir soru! Kim? Ne? Biraz önce korkuyla titreyip bana Efendim diye sesleniyordunuz. Şimdi soru soruyorsunuz. Sonumuz kötü olacak!

VLADIMIR:

(*Estragon'a*). Sanırım dinliyor.

ESTRAGON:

(Lucky'nin etrafında dolaşarak). Ne?

VLADIMIR:

Şimdi sorabilirsin. Kulak kesildi.

ESTRAGON:

Ne soracağım?

VLADIMIR:

Elindekileri niye yere bırakmadığını...

ESTRAGON:

Ben de merak ediyordum.

VLADIMIR:

İyi ya, sorsana.

POZZO :

(sorunun kaybolacağından korkarak, bu konuşmaları endişeyle izlemiştir).

Elindekileri niye yere bırakmadığını mı öğrenmek istiyorsunuz.

VLADIMIR:

Evet.

POZZO :

(Estragon'a). Bundan eminsiniz değil mi?

ESTRAGON:

Manda gibi soluyor.

POZZO :

Cevabı Şu. (*Estragon'a.)* Ama rahat durun lütfen, sinirlendiriyorsunuz beni.

VLADIMIR:

Buraya gel.

ESTRAGON:

Ne var?

VLADIMIR:

Konuşacak.

Estragon Viladimir'in yanına gider. Hareketsiz, yan yana, beklerler

POZZO :

Güzel. Herkes hazır mı? Herkes bakıyor mu bana? *(Lucky'ye bakar ipi çeker. Lucky basını kaldırır.)* Bana bak, domuz! *(Lucky ona bakar.)* Güzel! *(Piposunu cebine koyar, küçük bir püskürteç çıkarıp boğazına sıkar, püskürteci cebine geri koyar, boğazını temizler, tükürür, püskürteci tekrar çıkarır, tekrar boğazına sıkar, cebine geri koyar.)* Ben hazırım. Herkes dinliyor mu? Herkes hazır mı? *(Hepsine sırayla*

bakar, ipi çeker.) Domuz! (*Lucky başını kaldırır.)* Boşa konuşmayı sevmem. Güzel. Dur bakayım.

Düşünür.

ESTRAGON:

Ben gidiyorum.

POZZO :

Öğrenmek istediğiniz tam olarak neydi?

VLADIMIR:

Niye elin...

POZZO :

(kızarak). Sözümü kesmeyin! (*Bir an. Daha sakin*.) Hep bir ağızdan konuşursak bir yere varamayız. *(Bir an.)* Ne diyordum? (*Bir an. Daha yüksek sesle.)* Ne diyordum?

Vladimir ağır bir yük taşıyan birinin taklidini yapar hareketleriyle. Pozzo ona bakar, kafası karışmıştır.

ESTRAGON:

(*zorlanarak.)* Elindekiler.*(Lucky'yi işaret eder*.) Niye? Hep tutmak. (*Bel verir, soluk soluğadır).* Hiç yere koymamak. *(Ellerini açar, rahatlayarak doğrulur.)* Niye?

POZZO :

Haa! Neden daha önce böyle söylemediniz? Niye kendini zahmete sokuyor? Açıklamaya çalışalım bunu. Buna hakkı yok mu? Tabii ki var. Demek ki kendisi istemiyor. O zaman soracaksınız, peki niye istemiyor? (Bir an.) Baylar , cevabı şu.

VLADIMIR:

(*Estragon'a)* Dikkatli dinle.

POZZO :

Beni etkilemek için yapıyor bunu, onu bırakmayayım diye.

ESTRAGON:

Ne?

POZZO :

Pek iyi açıklayamadım galiba. Ondan ayrılma düşüncesini bir yana bırakayım diye gönlümü almak istiyor. Yo, tam bu da değil.

VLADIMIR:

Onu başınızdan savmak mı istiyorsunuz?

POZZO :

Bunu bana yutturmak istiyor, ama yutmam.

VLADIMIR:

Onu başınızdan savmak mı istiyorsunuz?

POZZO :

Ne kadar iyi taşıdığını görünce onu bu iş yanımda tutacağımı düşünüyor.

ESTRAGON:

Bıktınız mı ondan?

POZZO :

Aslında domuz gibi taşıyor taşımasına ama onun işi bu değil.

VLADIMIR:

Onu başınızdan savmak mı istiyorsunuz?

POZZO :

Yorulmak bilmezliğini görünce kararımdan pişman olacağımı sanıyor. Acınası hesabı bu onun. Sanki başka köle bulamayacağım! *(Üçü de Lucky'ye bakarlar.)* Atlas, Jüpiter'in oğlu! *(Sessizlik.)* İşte düşündüğüm bu. Başka bir sorunuz var mı?
Püskürteç.

VLADIMIR:

Onu başınızdan savmak mı istiyorsunuz?

POZZO :

Dikkat edin ben onun yerinde, o da benim yerimde olabilirdipekala. Talih böyle istemeseydi. Herkese lâyığı.

VLADIMIR:

Onubaşınızdansavmakmıistiyorsunuz?

POZZO :

Efendim?

VLADIMIR:

Onu başınızdan savmak mı istiyorsunuz?

POZZO :

Öyle, onu pekala kovabilirim,ama öyle yapacağıma, yani kıçına bir tekme atacağıma iyi yürekliliğimden pazara götüreceğim onu, umarım orada onu iyi bir fiyata satabilirim. Aslına bakarsanız böylesi yaratıkları kovmak mümkün değil. En iyisi, öldürmek böylelerini.

Lucky ağlar

ESTRAGON:

Ağlıyor.

POZZO :

Kocamış itler bile daha onurludurlar. *(Mendilini Estragon'a uzatır.)* Madem acıyorsunuz, avutun şunu. (*Estragon duraksar*.) Hadi. (*Estragon mendili alır.)* Gözyaşlarını silin, silin ki daha az terkedilmiş hissetsin kendini.

Estragon duraksar.

VLADIMIR:

Ver şunu da ben yapayım bari.

Estragon mendili vermeyi reddeder.

Çocukça hareketler.

POZZO :

Acele edin, kesecek şimdi. (*Estragon Lucky'ye yaklaşır ve gözlerini silmeye davranır. Lucky, Estragon'un kaval kemiğine şiddetli bir tekme atar. Estragon mendili atıp korkuyla geri çekilir, acıdan uluyarak sahnede seke seke dolanır.)* Mendil!

Lucky bavulu ve sepeti bırakır, mendili yerden alıp Pozzo'ya verir, yerine döner, yerden bavulu ve sepeti alır.

ESTRAGON:

Off, domuz! *(Pantolonun paçasını sıyırır.)* Sakatladı beni.

POZZO :

Yabancıları sevmediğini söylemiştim size.

VLADIMIR:

(Estragon'a). Bakayım. (*Estragon bacağını gösterir. Pozzo'ya kızarak*.) Bacağı kanıyor!

POZZO :

Bu iyiye işaret.

ESTRAGON:

(*tek ayak üstünde*). Bir daha hiç yürüyemeyeceğim!

VLADIMIR:

(*müşfik).* Ben seni taşırım. (*Bir an.)* Gerekirse.

POZZO:

Ağlamayı kesti. *(Estragon'a*) Sanki onun yerini siz aldınız. *(Lirik*.) Yeryüzünün gözyaşları hep sabit kalır. Biri ağlamaya başlamışsa, başka bir yerde bir başkasının gözyaşları dinmiştir. Aynı şey gülmek için de geçerlidir. *(Güler*.) Kuşağımız için kötü söz etmeyelim, önceki kuşaklardan daha mutsuz değil çünkü. (*Bir an*.) İyi söz de etmeyelim. (*Bir an.*) İyisi mi hiç söz etmeyelim. (*Bir an. Sakınarak*.) Nüfusun arttığı doğru.

VLADIMIR:

Yürümeye çalış.

Estragon aksak birkaç adım atar, Lucky'nin önünde durup üzerine tükürür, sonra gidip tümseğe oturur.

POZZO:

Bütün bu güzel şeyleri bana kim öğretti bilin bakalım. *(Bir an. Lucky'yi işaret ederek*.)

Lucky'ciğim!

VLADIMIR:

(*gökyüzüne bakarak.)* Hiç gece olmayacak mıdır nedir.

POZZO:

Fakat ona göre bütün düşüncelerim, bütün duygularım düzayak şeylerdi*. (Bir an. Aşırı hiddetle.)* Mesleki kaygılar! *(Daha sakin*.) Güzellik, incelik, has gerçek, bütün bunların beni aştığını biliyordum. O zaman ben de bir vurmalık aldım.

VLADIMIR:

(irkilerek gökyüzüne bakmayı keser). Bir vurmalık mı?

POZZO:

Bu yaklaşık atmış yıl önceydi... (*Saatine bakar*)... evet yaklaşık altmış. (Gururla *kabararak.)* O kadar yaşlı göstermiyorum değil mi? Onun yanında bir delikanlı gibi görünüyorum, ha! (Bir an.) Şapka! *(Lucky sepeti yere koyar ve şapkasını çıkarır. Uzun beyaz saçı yüzüne dökülür. Şapkasını koltuğunun altına sıkıştırıp sepeti alır*.) Şimdi bana bakın. (Pozzo şapkasını çıkarır.) [Dördü de melon şapka takarlar] Hiç saçı yoktur. (*Şapkasını yeniden başına geçirir*.) Gördünüz mü?

VLADIMIR:

Şimdi de başınızdan atıyorsunuz onu ha? Böylesine yaşlı, sadık bir uşağı!

ESTRAGON:

Pis domuz!

Pozzo giderek tedirginleşir.

VLADIMIR:

İşe yarayan kısımlarını yedikten sonra, şimdi onu tıpkı bir... tıpkı, bir muz kabuğu gibi fırlatıp atıyorsunuz. Gerçekten...

POZZO:

(inleyerek, başı ellerinin arasında).

Dayanamıyorum... artık... neler yapıyor... tahmin edemezsiniz... korkunç... gitmesi gerek... (*Kollarını sallar)...* Çıldırıyorum... (*Yere çöker, başı ellerinin arasında*)...

Dayanamıyorum... artık...

Sessizlik. Hepsi Pozzo'ya bakarlar.

VLADIMIR:

Dayanamıyor.

ESTRAGON:

Artık.

VLADIMIR:

Çıldırıyor.

ESTRAGON:

Korkunç.

VLADIMIR:

(*Lucky'ye).* Ne cüret! îğrenç bir şey bu! Böylesi iyi bir efendiye böylesi acı çektirmek! Bunca yıldan sonra! Gerçekten!

POZZO:

(*Hıçkırıklar içinde).* Bir zamanlar ne iyiydi...yardım ederdi... ve eğlenirdi... güzel meleğim...ama şimdi...öldürüyor beni.

ESTRAGON:

(*Viladimir'e)* Yerine başka birini mi almak istiyor?

VLADIMIR:

Ne?

ESTRAGON:

Birisinin onun yerini almasını istiyor mu istemiyor mu?

VLADIMIR:

Sanmam.

VLADIMIR:

Ne?

VLADIMIR:

Bilmiyorum.

ESTRAGON:

Ona sor.

POZZO:

(daha sakin). Baylar bana ne oldu bilmiyorum. Bağışlayın beni. Tüm söylediklerimi unutun. *(Gittikçe eski haline döner.)* Söylediklerimi tam olarak hatırlamıyorum, ama emin olun hiçbiri doğru değildi. (*Doğrulur, göğsüne vurur*.) Acı çektirilebilecek bir adama benziyor muyum ben? Açık sözlü olun. (*Ceplerini karıştırır*.) Pipoma ne yaptım?

VLADIMIR:

Çok hoş bir akşam geçiriyoruz.

ESTRAGON:

Unutulmaz.

VLADIMIR:

Hem daha bitmedi.

ESTRAGON:

Ya, öyle.

VLADIMIR:

Daha bu başlangıç.

ESTRAGON:

Berbat.

VLADIMIR:

Ucuz piyeslerden de kötü.

ESTRAGON:

Sirkten.

VLADIMIR:

Müzikholden.

ESTRAGON:

Sirkten.

POZZO:

Şu pipoyu ne yapmış olabilirim?

ESTRAGON:

Ne komik bir adam! Ivır zıvırını kaybetmiş.

Gürültüyle güler.

VLADIMIR:

Birazdan dönerim.

Aceleyle çıkışa doğru gider.

ESTRAGON:

Koridorun sonunda, solda.

VLADIMIR:

Yerimi tut.

Vladimir çıkar.

POZZO:

(neredeyse ağlayarak). Pipomukaybettim, en iyi cinstendi hem de .

ESTRAGON:

(Katıla katıla). Ölümüm bu adamın elinden olacak.

POZZO:

Siz de görmediniz değil mi? (*Vladimir'i göremeyince*.) A! Gitmiş! Hoşçakalın bile demeden! Nasıl olur! Biraz bekleyebilirdi!

ESTRAGON:

Altına edecekti neredeyse.

POZZO:

Ha! (*Bir an.)* iyi o zaman, tabii bu durumda...

ESTRAGON:

Buraya gelin.

POZZO:

Niye?

ESTRAGON:

Görürsünüz.

POZZO:

Kalkmamı mı istiyorsunuz?

ESTRAGON:

Çabuk, çabuk! (*Pozzo yerinden kalkar Estragon'un yanına gider. Estragon işaret eder.)* Bakın!

POZZO:

(*gözlüğünü takıp).* Ooo!

ESTRAGON:

Bitti.

Vladimir girer, suratı asıktır.Lucky'ye omuz atıp geçer iskemleyi tekmeyle devirir, tedirgin bir şekilde dolanır.

POZZO:

Memnun olmamış.

ESTRAGON:

(*Vladimir'e)* Neler kaçırdın?. Yazık

Vladimir durur, iskemleyi düzeltir, sağa sola gitmeyi sürdürür, yatışmaktadır.

POZZO:

Yatışıyor. *(Etrafına bakarak*.) aslında her şey yatışıyor. Büyük bir sükun çöküyor. *(Elini kaldırarak*.) Dinleyin! Pan uyuyor.

VLADIMIR:

Hiç gece olmayacak mıdır nedir?

Üçü de gökyüzüne bakarlar.

POZZO:

Gece olmadan gitmeyeceksiniz herhalde?

ESTRAGON:

Şey...biliyorsunuz...

POZZO:

Çok doğal bir şey bu, çok doğal. Ben de sizin yerinizde olsaydım, benim de sizin gibi bir Godin...Godet...Godot...ya da her kimse onunla bir randevum olsaydı, zifiri karanlık çökmeden vazgeçmez, beklerdim. *(İskemleye bakar*.) Çok oturmak istedim, ama bilmem nasıl olacak?

ESTRAGON:

Yardım edebilir miyim?

POZZO:

Belki isterseniz?

ESTRAGON:

Neyi istersem?

POZZO:

Oturmamı isterseniz.

ESTRAGON:

Bunun yardımı olacak mı?

POZZO:

Olur herhalde.

ESTRAGON:

İyi öyleyse. Oturun, Bayım, Lütfen.

POZZO:

Hayır hayır, gerek yok! (*Bir an. Alçak sesle*.) Bir daha sorun.

ESTRAGON:

Hadi, oturun rica ederim, üşüteceksiniz.

POZZO:

Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?

ESTRAGON:

Tabii ki.

POZZO:

Haklısınız şüphesiz. *(Oturur*.) İşte oldu! (*Bir an.)* Sağol, sevgili dostum. (*Saatine bakar.)* Ama artık gitmem lazım, geç kalacağım yoksa.

VLADIMIR:

Zaman durdu.

POZZO:

(Saatini kulağına götürür.) İnanmayın buna, Bayım, inanmayın. (Saatini tekrar cebine koyar.) Neye isterseniz inanın, ama buna değil.

ESTRAGON:

(Pozzo'ya). Ona bugün her şey karanlık görünüyor.

POZZO:

Semâ hariç. (*Böyle güzel bir söz kullandığı için mutlu güler*.) Ama görüyorum ki, buralardan değilsiniz, gün batımlarımızın neler yapabileceğini bilmiyorsunuz. Anlatayım mı size? *(Sessizlik. Estragon yine çizmesiyle oynamaktadır, Vladimir şapkasıyla*.) Sizleri kıramam. (*Püskürteç*.) Biraz dikkat lütfen. (*Vladimir ve Estragon oyunlarını sürdürürler, Lucky yarı uyumaktadır. Pozza yavaşça kırbacını şaklatır.)* Nesi var bu kırbacın? (*Ayağa kalkıp daha bir şiddetle şaklatır, sonunda başarır, Lucky sıçrar. Vladimir'in şapkası, Estragon'un çizmesi, Lucky'nin şapkası yere düşer. Pozzo kırbacı fırlatır*.) Bu kırbacın işi bitmiş. (*Vladimir ile Estragon'a bakar*.) Ne diyordum?

VLADIMIR:

Hadi gidelim.

ESTRAGON:

Fakat ayakta durmayın rica ederim, üşütüp öleceksiniz.

POZZO:

Doğru. *(Oturur. Estragon'a*) Adınız neydi?

ESTRAGON:

Adem

POZZO:

(*dinlememiştir.*) Ha evet! Gece. (*Kafasını kaldırır*.) Ama biraz daha dikkatli olun, n'olur, yoksa bir yere varamayacağız (*Gökyüzüne bakar.)* Bakın! (*Hepsi göğe bakar, yalnız Lucky yine sızmıştır. Pozzo ipi çeker*.) Göğe baksana domuz! (*Lucky göğe bakar*.) İyi, bu kadar yeter. (*Göğe bakmayı bırakırlar*.) Bunda olağanüstü olan ne? Gökyüzü işte. Günün bu saatinde her yerde görülebilecek soluk ve aydınlık bir gökyüzü. (*Bir an.)* Bu iklimlerde (*Bir an.)* Hava güzel olduğunda. (*Lirik.)* Bir saat önce (*Saatine bakar, her zamanki konuşma biçimiyle*.) aşağı yukarı (*Lirik.)* yağmur bardaktan boşalırcasına yağdıktan sonra... şeyden beri (*Duraksar, her zamanki gibi*) diyelim ki sabahın onundan beri (*Lirik.)* Usandırıcı kızıl, beyaz ışık selleri parlaklığını yitirmeye başlar, solmaya (*iki elini de yavaş yavaş kapatır*.) solmaya, her an biraz daha solmaya, biraz daha, ta ki... (*Dramatik bir duruş, yavaş yavaş kapatmakta olduğu ellerini aniden olabildiğince geniş açar)* püff! Biter! Dinlenmeye çekilir. Ama - (Elini *öğüt verirmiş gibi kaldırır*)- ama bu yumuşaklık ve huzur örtüsünün ardında gece hızla yaklaşıyor (*çınlayan bir ses*le) ve üstümüze çöküverecek (*Parmaklarını şıklatır*) hop! Böyle işte! (*Esini kalmaz artık*) tam da onu en az beklediğimiz anda. (*Sessizlik. Kederli.)* Bu kancık dünyada böyle oluyor işte.

Uzun bir sessizlik.

ESTRAGON:

İnsan bildiği sürece.

VLADIMIR:

Uygun anı bekleyebilir.

ESTRAGON:

Ne umacağını bilir.

VLADIMIR:

Meraka gerek kalmaz.

ESTRAGON:

Yalnızca beklenir.

VLADIMIR:

Alışığız buna.

Şapkasını yerden alır, içine dikkatle bakar, sallar, başına takar.

POZZO:

Nasıl buldunuz beni? *(Vladimir ve Estragon ona boş boş bakarlar).* İyi? İdare eder? Orta? Zayıf? Daha iyi olabilir?

VLADIMIR:

(önce anlayarak). Ah çok iyi, çok çok iyi.

POZZO:

(Estragon'a). Ya sizce, Bayım?

ESTRAGON:

A bundan iyisi can sağlığı.

POZZO:

Teşekkürler, beyler, teşekkürler. *(Bir an.)* Teşvik edilmeye o kadar ihtiyacım var ki! *(Bir an.)* Sonlara doğru biraz zayıfladım, fark etmediniz mi?

VLADIMIR:

Oh, belki çok çok az.

ESTRAGON:

Ben kasti sandım.

POZZO:

Görüyorsunuz belleğim zayıf.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Bu arada hiçbir şey olmuyor.

POZZO:

Sıkıcı mı buldunuz?

ESTRAGON:

Biraz.

POZZO:

(Vladimir'e). Ya siz, Bayım?

VLADIMIR:

Daha çok eğlendiğim olmuştu doğrusu.

Sessizlik. Pozzo içten içe mücadelededir.

POZZO:

Baylar, bana... nazik davrandınız

ESTRAGON:

Hiç de değil!

VLADIMIR:

Ne düşünce!

POZZO:

Evet evet, doğru davrandınız. Ben de kendime bu kadar canları sıkılan bu dürüst insanlar için ne yapabilirim diye sordum.

ESTRAGON:

On frank da yeterdi.

VLADIMIR:

Biz dilenci değiliz!

POZZO:

Onları eğlendirmek için, diye sordum kendi kendime, yapabileceğim bir şey var mı? Onlara kemik verdim, şundan bundan söz ettim, demin günbatımını açıkladım. Ama bu yeterli mi, işte bu azap veriyor bana, bu yeterli mi?

ESTRAGON:

Hadi beş olsun.

VLADIMIR:

(*Estragon'a kızarak*). Yeter artık!

ESTRAGON:

Daha aşağıya .inemezdim.

POZZO:

Bu yeterli mi? Şüphesiz. Ama ben açık fikirli biriyimdir. Yaratılışım gereği. Bu akşam. Çok kötü bu. (*ipi çeker. Lucky ona bakar*.) Çünkü acı çektirecek bu bana, bu kesin. *(Yerden kırbacı alır.)* Hangisini tercih ederdiniz? Ona dans mı ettirelim, şarkı mı söyletelim, yoksa bize ezbere bir şeyler mi okusun ya da düşünsün ya da-

ESTRAGON:

Kim?

POZZO:

Kim olacak! Siz düşünmeyi bilmiyor musunuz yoksa, siz ikiniz?

VLADIMIR:

O düşünüyor mu?

POZZO:

Tabii ki. Yüksek sesle. Bir zamanlar çok güzel düşünürdü. Saatlerce dinlerdim onu. Şimdiyse... (Ürperir.) Benim için çok daha kötü. Neyse, bizim için bir şeyler düşünsün, ister misiniz?

ESTRAGON:

Bence dans etsin, daha eğlenceli olur.

POZZO:

Belli olmaz.

ESTRAGON:

Değil mi, Didi, daha eğlenceli olmaz mı?

ESTRAGON:

Ben düşünürken duymak isterdim onu.

ESTRAGON:

Belki önce dans edip sonra düşünebilir, ondan çok şey mi istemiş oluyorum acaba?

VLADIMIR:

(Pozzo'ya). Mümkün mü?

POZZO:

Tabii çok kolay. Doğal düzeni bu.

Kısa bir süre güler.

VLADIMIR:

Öyleyse dans etsin.

Sessizlik.

POZZO:

Duyuyor musun, domuz?

ESTRAGON:

Hiç reddettiği olmaz mı?

POZZO:

Bir kere etmişti. (*Sessizlik.*) Dans et, sefil!

Lucky bavulu ve sepeti bırakır, öne doğru ilerler, Pozzo'ya döner. Lucky dans eder. Durur.

ESTRAGON:

Bu kadarcık mı?

POZZO:

Tekrar!

Lucky aynı hareketleri tekrarlar,durur.

ESTRAGON:

Pöh! Bunu ben de yapardım. (*Lucky'yi taklit eder, düşecekgibi olur.)* Biraz çalışmak lazım.

POZZO:

Bir zamanlar frandol, fling, brol, cig, fandango, hatta gemici dansı bile yapardı. Zıplayıp dururdu. Artık en çok bunu yapabiliyor. Bu dansa ne diyor biliyor musunuz?

ESTRAGON:

Şamar Oğlanının Acısı.

VLADIMIR:

Sıkı Sıçış.

POZZO:

Ağ Dansı. Bir ağa yakalandığını düşünüyor.

VLADIMIR:

(*eleştirmen havalarına gir ererek*.) Öyle bir şey vardı ki...

Lucky eşyaların yanına dönmeye davranır.

POZZO:

Çüşş!

Lucky olduğu yerde kalır.

ESTRAGON:

Ne zaman reddetmişti anlatsanıza!

POZZO:

Zevkle, zevkle (*Ceplerini karıştırır*.) Biraz bekleyin. *(Karıştırır.*) Spreyimi nereye koydum? *(Karıştırır*.) Al işte şimdi de bunu... *(Başını yukarı kaldırır, donup kalmış gibidir.*

Zor duyulan bir sesle.) Püskürtecimi bulamıyorum!

ESTRAGON:

*(Zor duyulan bir sesle).*Sol ciğerim çok zayıf! (*Yavaşça öksürür. Ortalığı çınlatan bir sesle)* Ama sağ ciğerim manda ciğeri mübarek!

POZZO:

(Normal bir sesle). N'apalım! Ne diyordum? *(Düşünür*.) Al işte şimdi de bu ... (*Başını kaldırır.) Yardım edin bana!*

ESTRAGON:

Bir dakika!

VLADIMIR:

Bir dakika!

POZZO:

Bir dakika!

Aynı anda üçü de şapkalarını çıkarıp ellerini alınlarına koyar, konsantre olurlar.

ESTRAGON:

(zafer edasıyla). Hah!

VLADIMIR:

Buldu.

POZZO:

(*sabırsız*). Eee?

ESTRAGON:

Niye elindekileri yere bırakmıyor?

VLADIMIR:

Saçmalık!

POZZO:

Emin misiniz?

VLADIMIR:

Lanet olsun daha önce de anlattınız bunu!

POZZO:

Daha önce anlattım mı?

ESTRAGON:

Daha önce anlattı mı?

VLADIMIR:

Elindekileri bıraktı zaten.

ESTRAGON:

(Lucky'ye göz atar). Bırakmış. Eee peki?

VLADIMIR:

Elindekileri bıraktığına göre niye bırakmadığını sormamız mümkün değil.

POZZO:

Doğru düşündünüz!

ESTRAGON:

Peki niye bıraktı?

POZZO:

Hadi buna da cevap verin.

VLADIMIR:

Dans etmek için.

ESTRAGON:

Doğru!

POZZO:

Doğru!

Sessizlik. Şapkalarını giyerler.

ESTRAGON:

Hiçbir şey olduğu yok, kimse gelmiyor, kimse gitmiyor, berbat bir şey!

VLADIMIR:

(*Pozzo'ya*). Söyleyin de düşünsün

POZZO:

Şapkasını verin.

VLADIMIR:

Şapkasını mı?

POZZO:

Şapkası olmadan düşünemez.

VLADIMIR:

(Estragon'a). Şapkasını ver.

ESTRAGON:

Ben mi! Bana yaptıklarından sonra mı! Dünya da olmaz!

VLADIMIR:

Ben veririm.

Kımıldamaz.

ESTRAGON:

(*Pozzo'ya).* Söyleyin de gidip kendi alsın.

POZZO:

Vermek daha iyi olur.

VLADIMIR:

Ben veririm.

Yerden şapkayı alır ve kol boyu uzaklıktan Lucky'ye uzatır, Lucky kımıldamaz.

POZZO:

Başına koymalısınız.

ESTRAGON:

(Pozzo'ya). Söyleyin de alsın.

Başına koymak daha iyi.

VLADIMIR:

Ben koyarım.

Lucky'ye arkadan dikkatlice yaklaşır, şapkayı başına koyuphemen geri çekilir. Lucky kımıldamaz.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Ne bekliyor?

POZZO:

Geri çekilin! *(Vladimir ile Estragon Lucky'den uzaklaşırlar. Pozzo ipi çeker. Lucky Pozzo'ya bakar.)* Düşün, domuz! (*Bir an. Lucky dansetmeye başlar*.) Dur! (*Lucky durur.)* ileri! (*Lucky ilerler*.) Dur! (Lucky durur.) Düşün!

Sessizlik.

LUCKY:

Öte yandan eğer...

POZZO:

Dur! (*Lucky durur*.) Geri! (*Lucky geriler*.) Dur! (*Lucky durur.)* Dön! (*Lucky seyircilere doğru döner.)* Düşün!

Lucky'nin tiradı boyunca diğerleri şu tepkileri verir:

1) Vladimir ile Estragon pür dikkat dinlerler, Pozzo keyifsizdir, iğrenmektedir.

2) Vladimir ile Estragon sıkılmaya başlarlar, Pozzo'nun acıları artar.

3) Vladimir ile Estragon yine dikkat kesilirler, Pozzo gittikçe daha tedirgin inler.

4) Vladimir ile Estragon bağırıp çağırırlar. Pozzo doğrulup ipi çeker. Hepsi avazları çıkana kadar bağırmaktadırlar. Lucky ipi kendine çeker, sendeler, bağıra bağıra konuşur. Üçü birden karşı koyup, bağırmakta olan Lucky'nin üzerine atılırlar.

LUCKY:

Puncher ve Wattmann'in genel çalışmalarında ortaya konduğu üzre özel bir tanrının varlığı göz önüne alınırsa ki ki ki ki o beyaz sakallı ki ki ki ki o zamanın dışında uzamsız ki kutsal umursamazlığın kutsal duyarsızlığın kutsal dilsizliğin yücelerinden zamanla öğrenilecek bilinmeyen nedenlerle bazı istisnalar dışında hepimizi çok seven Kutsal Miranda ve onlar gibi acı çeken zamanla öğrenilecek bilinmeyen nedenlerle eziyete sokulmuş ateşe sokulmuş devam ederse ateşi alevlenecek ve şüphesiz göğü ateşe verecek yani gökyüzünü cehenneme çevirecek ki o gökyüzü o kadar mavi dingin ve sakin o kadar sakin ki ara ara da olsa hiç yoktan iyi ama o kadar hızlı değil ve dahası Testew ve Cunard'ın Posi'deki Esi-Antropopopometri Akakakakademisi tarafından ödüllendirilen yarım kalmış çalışmalarından bundan böyle kesinlikle anlaşılmıştır ki ama ama bilinmeyen nedenlerle o kadar hızlı olmayan Puncher ve Wattmann'in genel çalışmaları sonucu kesinlikle anlaşılmıştır ki Fartov ve Belcher'in bilinmeyen nedenlerle yarım kalmış emekleri ışığında Testew ve Cunard'ın yarım

kalmış anlaşılmıştır ki çok kişi reddetse de Testew ve Cunard'ın Posi'sindeki insan, Esi'deki insan kısaca insan özetle insan beslenme ve boşaltmadaki gelişmelere rağmen erimektedir zayıflamaktadır erimektedir zayıflamaktadır ve aynı zamanda eşzamanlı olarak dahası bilinmeyen nedenlerle beden eğitimindeki tenis futbol koşu bisiklet yüzme uçma binicilik planör kayak kamuci* kızak her türlü tenis ölme uçma her türlü spor son bahar yaz kış kış her türlü tenis her türlü hokey gibi sporlardaki gelişmelere rağmen penisiline ağrı kesicilere kısaca özetlersem uçma kayma seksen dokuz delikli golf her türlü tenise rağmen kısaca bilinmeyen nedenlerle Feckham'da Peckham'da Fullham'da Clapham'da yani aynı zamanda eşzamanlı olarak dahası bilinmeyen zamanla öğrenilecek nedenlerle solmaktadır özetlersem Fullham Clapham özetlersem Papaz Berkeley'in ölümünden beri kelle başına ölü kaybı yaklaşık aşağı yukarı otuz santim yüz gram ondalık sisteme göre iyi ölçüdür yuvarlak rakamlar Conemara'da ayakta çorap çırılçıplak ancak bilinmeyen nedenlerle ama gerçekler ortada ve dahası çok daha ciddi Steinweg ve Peterman'ın kaybolan emeklerinin ışığında düşünüldüğünde ortaya şu çıkmakta ki daha çok daha ciddi ki Steinweg ve Peterman'ın kaybolan emeklerinin ışığında ışığında ışığında ovalarda dağlarda denizlerde ırmaklarda akan

suda ateşte hava aynıdır ve sonra toprak yani hava ve sonra toprakta büyük don büyük karanlık hava büyük donda taş yuvası toprak yazık yazık tanrılarının altıyüz bilmem ne yılında hava toprak deniz taşların yuvası toprak derinlerde donda denizde karada ve havada özetlersem bilinmeyen nedenlerle tenise rağmen gerçekler ortada ama zamanla öğrenilecek özetlersem yazık yazık üstünde üstünde kısaca özetle taşların yuvasının üstünde üstünde şüphe yok özetlersem ama o kadar hızlı değil özetlersem kafatası soluyor soluyor soluyor ve aynı zamanda eşzamanlı olarak dahası bilinmeyen nedenlerle tenise rağmen sakalın üstünde üstünde alevler gözyaşları taşlar o kadar mavi o kadar sakin yazık yazık üstünde üstünde kafatası kafatası kafatası kafatası Connemara'da tenise rağmen bırakılmış terk edilmiş yarım

**Beckett'in anayurdu İrlanda'da kadınların oynadığı hokeye benzer bir spor.*

daha ciddi emekler taşların yuvası kısaca özetlersem yazık yazık bırakılmış terkedilmiş kafatası kafatası Connemara'da tenise rağmen kafatası yazık taşlar Cunard *(karmakarışık, son haykırışlar*)

…. tenis... taşlar... o kadar sakin... Cunard... yarım...

POZZO:

Şapkası!

Vladimir Lucky'nin şapkasını kapar. Lucky susar. Düşer. Sessizlik. Galipler hızlı hızlı solurlar.

ESTRAGON:

Öcüm alındı!

Vladimir şapkayı inceler, içine dikkatle bakar.

POZZO:

Verin şunu! (*Şapkayı Vladimir'den çekip alır, yere fırlatıp üstüne basar.)* Bir daha düşünemeyecek!

VLADIMIR:

Peki yürüyebilecek mi?

POZZO:

Yürüyecek misin sürünecek misin! *(Lucky'yi tekmeler.*) Kalk domuz!

ESTRAGON:

Ölmüştür belki de.

VLADIMIR:

Öldüreceksiniz onu.

POZZO:

Kalk pislik! (*İpi çeker.*) Yardım edin!

VLADIMIR:

Nasıl?

POZZO:

Kaldırın şunu!

Vladimir ile Estragon Lucky'yi ayağa kaldırırlar, bir an destek olup, sonra bırakırlar. Düşer.

ESTRAGON:

Mahsus yapıyor!

POZZO:

Tutmanız lazım. *(Bir an.)* Hadi, hadi kaldırın şunu.

ESTRAGON:

Cehenneme kadar yolu var!

VLADIMIR:

Hadi, bir kere daha.

ESTRAGON:

Bizi ne zannediyor bu?

Lucky'yi kaldırırlar, tutarlar.

POZZO:

Bırakmayın! *(Vladimir ile Estragon sendelerler*.) Kımıldamayın! (*Pozzo bavulu ve sepeti yerden alıp Lucky'nin yanına gelir.)* Sıkı tutun! (*Bavulu Lucky'nin eline verir. Lucky hemen bırakır.)* Bırakmayın! (*Bavulu tekrar Lucky'nin eline verir. Lucky yavaş yavaş elinde bavulu hissettikçe kendine gelir ve en sonunda parmakları sapı kavrar*.) Sıkı tutun! *(Aynı süreç sepet için de tekrarlanır*.) Tamam! Bırakabilirsiniz. (Vladimir ile Estragon uzaklaşınca Lucky sendeler, sallanır, düşecek gibi olur, ama ayakları üstünde durmayı başarır, bavul ve sepet ellerindedir. Pozzo geriye gidip kırbacını şaklatır.) İleri! (*Lucky sendeleyerek ilerler*.) Geri! (*Lucky sendeleyerek geriler*.) Dön! *(Lucky döner*.) Oldu bu iş! Yürüyebiliyor. (*Vladimir ve Estragon'a dönerek*.) teşekkürler baylar, şimdi izin verirseniz size... (*Ceplerini karıştırır*)...en içten...(*Karıştırır)*...en içten... (*Karıştırır*.)...saatimi nereye koydum? (*Karıştırır.*) Gerçek bir köstekli saatti baylar, saniye şaşmazdı! (*Hıçkırarak.*) Dedem vermişti onu

bana! (*Yerde aranır, Vladimir ve Estragon da aynı şekilde. Pozzo ayağıyla Lucky'nin şapkasından kalanları döndürür*.) Al işte şimdi de bu.

VLADIMIR:

Belki de yelek cebinizdedir.

POZZO:

Bir dakika! (*Kulağını karnına götürmek için iki büklüm olur, dinler, Sessizlik*.) Hiçbir şey duymuyorum. (*Yaklaşmaları için işaret eder. Vladimir ve Estragon yanına giderler, karnına eğilirler)* En azından tik-tak duyulmalıydı.

VLADIMIR:

Şşşt!

Hepsi iki büklüm eğilip dinlerler.

ESTRAGON:

Bir şey duyuyorum.

POZZO:

Nerede?

VLADIMIR:

Kalp bu.

POZZO:

(hayal kırıklığına uğramış). Lanet olsun!

VLADIMIR:

Şşşt!

ESTRAGON:

Belki de durmuştur

Doğrulurlar.

POZZO:

Böyle pis kokan hanginiz?

VLADIMIR:

Onun nefesi kokuyor, benim ayaklarım kokuyor.

POZZO:

Gitmem lazım

ESTRAGON:

Köstekli saatiniz n'olucak?

POZZO:

Konakta bıraktım herhalde.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Öyleyse güle güle.

POZZO:

Hoşça kalın.

VLADIMIR:

Güle güle

POZZO:

Hoşça kalın

Sessizlik. Kimse Kımıldamaz.

VLADIMIR:

Güle güle.

POZZO:

Hoşça kalın.

ESTRAGON:

Güle güle

Sessizlik.

POZZO:

Teşekkürler.

VLADIMIR:

Biz teşekkür ederiz.

POZZO:

Bir şey değil.

ESTRAGON:

Evet evet.

POZZO:

Hayır hayır.

VLADIMIR:

Evet evet.

POZZO:

Hayır hayır.

Sessizlik.

POZZO:

Bir türlü... (*uzun süre duraksar)* ...ayrılamıyorum.

ESTRAGON:

Hayat bu.

Pozzo döner, Lucky'den uzaklaşıp çıkışa doğru ilerler, yürürken ipi yavaş yavaş salar.

VLADIMIR:

Yanlış yoldan gidiyorsunuz.

POZZO:

Hızlı bir başlangıç yapmam lazım*. (İpin sonuna, yani sahne dışına varınca durur, döner ve bağırır.)* Geri çekilin! (*Vladimir ve Estragon geri çekilir, Pozzo'ya doğru bakarlar. Kırbacın şaklaması.)* Yürü! Yürü!

ESTRAGON:

Yürü!

VLADIMIR:

Yürü!

Lucky hareket eder.

POZZO:

Daha hızlı! (Sahnede *belirir, Lucky önde o arkada sahneyi geçerler. Vladimir ile Estragon şapkalarını sallarlar. Lucky çıkar.)* Yürü! Yürü! (*Tam çıkmak üzereyken durur ve döner, ip gerilir. Lucky'nin yere düşme sesi.)* İskemle! (*Vladimir iskemleyi yerden alıp Pozzo'ya verir, o da Lucky'ye fırlatır.)* Hoşçakalın!

VLADIMIR ve ESTRAGON:

(Şapkalarını sallayarak) Güle güle!

POZZO:

Kalk! Domuz! (*Lucky'nin kalkma sesi*) Yürü! (*Pozzo çıkar*) Daha hızlı! Yürü! Hoşça kalın! Domuz! Höst! Hoşçakalın!

Uzun bir sessizlik.

VLADIMIR:

Zaman geçirdi.

ESTRAGON: Nasıl olsa geçerdi.

VLADIMIR:

Doğru ama bu kadar çabuk değil.

Bir an.

ESTRAGON: Şimdi n'apıyoruz?

VLADIMIR:

Bilmiyorum.

ESTRAGON:

Hadi gidelim.

VLADIMIR:

Gidemeyiz.

ESTRAGON:

Niçin?

VLADIMIR:

Godot'u bekliyoruz.

ESTRAGON:

(Umutsuzca.) Ha!

Bir an.

VLADIMIR:

Ne kadar değişmişler!

ESTRAGON:

Kimler?

VLADIMIR:

O ikisi.

ESTRAGON:

Ya, hadi biraz bunun hakkında konuşalım.

VLADIMIR:

Öyle değil mi?

ESTRAGON:

Ne?

VLADIMIR:

Değişmişler.

ESTRAGON:

Olabilir. Hepsi değişiyor. Bir tek biz değişemiyoruz.

VLADIMIR:

Olabilir mi! Kesin. Gözlerinle görmedin mi?

ESTRAGON:

Sanırım gördüm ama onları tanımıyorum.

VLADIMIR:

Olur mu tanıyorsun.

ESTRAGON:

Hayır, tanımıyorum.

VLADIMIR:

Tanıyoruz diyorum sana. Her şeyi unutuyorsun. (*Bir an. Kendi kendine*.) Tabii bunlar başkası değilse...

ESTRAGON:

O zaman bizi niye tanımadılar?

VLADIMIR:

Hiç fark etmez ben de onları tanımıyormuş gibi davrandım. Hem bizi hiç kimse tanımaz ki.

ESTRAGON:

Boş ver. Bizim ihtiyacımız olan -ah! (*Vladimir tepki göstermez*.) Ah!

VLADIMIR:

(kendi kendine). Tabii bunlar başkası değilse...

ESTRAGON:

Didi! Bu kez öbür ayağım!

Tümseğe doğru sıçraya sıçraya gider.

VLADIMIR:

Tabii bunlar başkası değilse...

ÇOCUK:

(sahne dışından). Bayım!

Estragon durur. İkisi de sesin geldiği yöne bakarlar.

ESTRAGON:

Hadi bakalım, yine başlıyor.

VLADIMIR:

Yaklaş yavrum.

Çocuk girer, ürkek. Durur.

ÇOCUK:

Bay Albert...?

VLADIMIR:

Evet.

ESTRAGON:

Ne istiyorsun?

VLADIMIR:

Yaklaş!

Çocuk kımıldamaz.

ESTRAGON:

(zorlayarak). Yaklaş denince yaklaş!

Çocuk ürkek, yaklaşır, durur.

VLADIMIR:

Ne var?

ÇOCUK:

Bay Godot...

VLADIMIR:

Tamam...(*Bir an.)* Yaklaş.

ESTRAGON:

(bağırarak). Yaklaşacak mısın sen! *(Çocuk ürkek,yaklaşır*.) Niye bu kadar geç kaldın?

VLADIMIR:

Bay Godot'dan haber mi getirdin?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

İyi, nedir?

ESTRAGON:

Niye bu kadar geç kaldın?

Çocuk sırayla ikisine de bakar, kime cevap vermesi gerektiğini kestiremez.

VLADIMIR:

(*Estragon'a)*. Rahat bırak çocuğu.

ESTRAGON:

(şiddetle). Sen beni rahat bırak. (*Yaklaşır çocuğa.)* Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?

ÇOCUK:

(geri çekilerek). Benim suçum değil, Efendim.

ESTRAGON:

Kimin o zaman? Benim mi?

ÇOCUK:

Korktum, Efendim.

ESTRAGON:

Neden korktun? Bizden mi? (*Bir an.)* Cevap versene!

VLADIMIR:

Anladım, diğerlerinden korktu herhalde.

ESTRAGON:

Ne kadar zamandır buradasın?

ÇOCUK:

Epey oldu Efendim.

VLADIMIR:

Kırbaçtan mı korktun?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

Bağırtılardan mı?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

Kocaman iki adam.

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

Tanıyor musun onları?

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMIR:

Buralardan mısın? (*Sessizlik.*) Buralı mısın?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

ESTRAGON:

Hepsi yalan bunların. *(Çocuğu kolundan tutup sarsar*.) Doğruyu söyle bize!

ÇOCUK:

(titreyerek). Ama bu doğru, Efendim!

VLADIMIR:

Rahat bıraksana çocuğu! Neyin var senin?

(Estragon çocuğu bırakır, uzaklaşır, yüzünü elleriyle kapatır. Vladimir ve çocuk onu seyrederler. Estragon ellerini indirir. Yüzü allak bullak olmuştur.) Neyin var senin?

ESTRAGON:

Mutsuzum.

VLADIMIR:

Sahi mi? Ne zamandan beri?

ESTRAGON:

Unutmuşum.

VLADIMIR:

Bellek ne oyunlar oynuyor bak insana! (*Estragon konuşmaya çalışır, vazgeçer, topallayarak yerine dönüp oturur, çizmelerini çıkarmaya koyulur. Çocuğa)* Eee?

ÇOCUK:

Bay Godot.

VLADIMIR:

Seni daha önce görmüş müydüm?

ÇOCUK:

Bilmiyorum Efendim.

VLADIMIR:

Beni tanımıyor musun?

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMIR:

Dün gelen sen değil miydin?

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMIR:

Bu ilk gelişin mi?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Maksat laf olsun*. (Bir an.)* Konuşsana.

ÇOCUK:

(bir çırpıda). Bay Godot bu akşam gelemeyeceğini, ama yarın mutlaka geleceğini söylememi istedi. *Sessizlik.*

VLADIMIR:

Hepsi bu mu.

ÇOCUK:

Evet efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Bay Godot için mi çalışıyorsun?

ÇOCUK:

Evet efendim.

VLADIMIR:

Ne iş yapıyorsun?

ÇOCUK:

Keçileri güdüyorum, Efendim.

VLADIMIR:

Sana iyi davranıyor mu?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

Seni dövmüyor mu?

ÇOCUK:

Hayır efendim, beni dövmüyor.

VLADIMIR:

Kimi dövüyor?

ÇOCUK:

Ağbimi dövüyor Efendim.

VLADIMIR:

Ah, ağbin mi var?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

O ne iş yapıyor?

ÇOCUK:

Koyunları güdüyor, Efendim.

VLADIMIR:

Peki seni niye dövmüyor?

ÇOCUK:

Bilmiyorum Efendim.

VLADIMIR:

Demek ki seni seviyor.

ÇOCUK:

Bilmiyorum Efendim. *Sessizlik.*

VLADIMIR:

Yeterince yiyecek veriyor mu sana? *(Çocuk duraksar.*) İyi besliyor mu?

ÇOCUK:

Oldukça iyi Efendim.

VLADIMIR:

Mutsuz musun? (*Çocuk duraksar.*) Duyuyor musun beni?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

Eee?

ÇOCUK:

Bilmiyorum Efendim.

VLADIMIR:

Demek mutsuz olup olmadığını bilmiyorsun?

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMIR:

Desene senin halin de benimki kadar kötü. *(Sesizlik.)* Nerede yatıyorsun?

ÇOCUK:

Tavan arasında Efendim.

VLADIMIR:

Ağbinle mi?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMIR:

Samanlıkta mı?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Peki, gidebilirsin.

ÇOCUK:

Bay Godot'ya ne söyleyeyim Efendim?

VLADIMIR:

Ona de ki...(*duraksar)*...De ki bizi gördün. (*Bir an*.) Bizi gördün, değil mi?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

Geri bir iki adım atar, duraksar, döner ve koşarak çıkar. Işık aniden azalır. Bir anda gece olmuştur. Arkada ay yükselir, yükselir ve durur, sahneye soluk bir ışıltı saçar.

VLADIMIR:

Nihayet! *(Estragon kalkıp, iki elinde birer çizme teki,*

Vladimir'e doğru gider. Çizmeyi sahnenin önüne bırakır, doğrulur, aya bakıp düşünceye dalar.) Ne yapıyorsun?

ESTRAGON:

Yorgunluktan sararmış.

VLADIMIR:

Ha?

ESTRAGON:

Gökyüzüne tırmanıp bizim gibilere bakmaktan yorulmuş.

VLADIMIR:

Çizmelerin diyorum, ne yapıyorsun çizmelerinle?

ESTRAGON:

(çizmelere bakmak için dönerek). Orada bırakıyorum onları*.(Bir an*.) Başka biri gelir, tıpkı...tıpkı...benim gibi, ama ayağı daha küçük, o zaman mutlu edecek onu bunlar.

VLADIMIR:

Ama çıplak ayakla yürüyemezsin!

ESTRAGON:

İsa yürüyordu.

VLADIMIR:

İsa! İsa'nın ne alakası var bunla? Kendini İsa'yla karşılaştırmayacaksın herhalde!

ESTRAGON:

Bütün hayatım boyunca kendimi onunla karşılaştırdım ben.

VLADIMIR:

Ama onun yaşadığı yer sıcaktı, kuruydu!

ESTRAGON:

Evet. Hem de insanları hemencecik çarmıha geriverirlerdi.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Burada yapacak bir şeyimiz kalmadı.

ESTRAGON:

Ne de başka bir yerde.

VLADIMIR:

Aman Gogo, uzun ettin. Yarın her şey daha iyi olacak.

ESTRAGON:

Bunu nerden çıkarttın?

VLADIMIR:

Çocuğun söylediklerini duymadın mı?

ESTRAGON:

Hayır.

VLADIMIR:

Godot'nun yarın mutlaka geleceğini söyledi. *(Bir an*.) Buna
ne dersin?

ESTRAGON:

O zaman bütün yapacağımız burada beklemek.

VLADIMIR:

Deli misin? Başımızı bir deliğe sokmalıyız. *(Estragon'u kolundan tutup yavaşça çeker)*
Hadi.
Estragon'u çeker. Estragon önce kendini bırakır, sonra direnir.
Dururlar.

ESTRAGON:

(ağaca bakarak). Bir parça ipimizin olmayışı ne kötü

VLADIMIR:

Hadi. Soğuk oldu*.*
Estragon'u çeker. Estragon önceki gibi davranır.

ESTRAGON:

Yarına hatırlatta bir parça ip getireyim.

VLADIMIR:

Olur. Hadi.

Çeker. Aynı durum

ESTRAGON:

Ne kadar zamandır birlikteyiz seninle?

VLADIMIR:

Bilmem. Elli yıldır galiba.

ESTRAGON:

Kendimi Ren'e attığım günü hatırlıyor musun?

VLADIMIR:

Bağ bozuyorduk.

ESTRAGON:

Beni sudan çıkarmıştın.

VLADIMIR:

Hepsi geçip gitti bunların.

ESTRAGON:

Elbiselerim güneşte kurumuştu.

VLADIMIR:

Bunları hatırlamanın ne yararı var? Hadi.

Çeker. Aynı durum.

ESTRAGON:

Bir dakika!

VLADIMIR:

Üşüdüm!

ESTRAGON:

Bir dakika! (*Vladimir'in yanından uzaklaşır*.) Bazen kendi başımıza, yalnız kalsak bizim için daha iyi olmaz mıydı diye düşünüyorum. *(Sahneyi kateder, tümseğe oturur.)* Aynı yolun yolcusu değiliz.

VLADIMIR:

(kızmadan.) Belli olmaz.

ESTRAGON:

Yo, hiçbir şey belli değil ki.

Vladimir ağır ağır sahneyi katedip, Estragon'un yanına otururur.

VLADIMIR:

Bu daha iyi olur dersen, hala ayrılabiliriz.

ESTRAGON:

Artık değmez.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Evet, artık değmez.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Eee, gidiyor muyuz?

VLADIMIR:

Evet, hadi gidelim.

Kımıldamazlar

Perde.

2. Perde

Ertesi gün. Aynı vakit

Aynı yer.

Estragon'un botları sahnenin önünde, ortada, ökçeler bitişik parmak uçları ayrık.

Lucky'nin şapkası aynı yerde.

Ağaçta dört beş yaprak vardır.

Vladimir heyecanlı heyecanlı girer. Durup uzun uzun ağaca bakar, sonra aniden sahneyi telaşlı bir şekilde turlamaya başlar. Çizmelerin önünde durur, birini yerden alır, inceler, koklar, yüzünde bir iğrenti ifadesi belirir,dikkatlice yerine bırakır. Bir

gelir bir gider. Sağ çıkışta durup, elini gözlerine siper ederek ufka bakar. Bir gelir bir gider. Sol çıkışta durur, önceki durum. Bir gelir bir gider. Aniden durup bağıra çağıra şarkı söylemeye başlar.

VLADIMIR:

Bir köpek girdi-

Çok yüksekten başlayınca devam edemez durur, gırtlağını temizleyip, baştan alır.

Bir köpek girdi mutfağa
Bir dilim ekmek çaldı.
Aşçı vurup ona kepçeyle
Canını çıkardı.

Bütün köpekler seyirtip sonra
Bir mezar kazdılar ona-

Durur, düşünür, baştan alır:

Bütün köpekler seyirtip sonra
Bir mezar kazdılar ona
Girmesin mutfağa diye- başka köpekler
Şöyle yazdılar mezar taşına

Bir köpek girdi mutfağa
Bir dilim ekmek çaldı.
Aşçı vurup ona kepçeyle

Canını çıkardı.

Bütün köpekler seyirtip sonra
Bir mezar kazdılar ona

Durur, düşünür, baştan alır.

Bütün köpekler seyirtip sonra
Bir mezar kazdılar ona

Durur, düşünür. Yumuşak bir sesle.

Bir mezar kazdılar sonra...
Bir an susar, kımıltısız durur, sonra telaşla sahneyi turlamaya başlar. *Ağacın önünde durur, bir gelir bir gider, çizmelerin önünde, bir gelir bir gider, sağ çıkışta durur, uzağa bakar, sol çıkışta, uzağa bakar. Sağdan . Estragon girer, yalınayak, başı öne eğik. Sahneyi ağır ağır geçer. Vladimir döner, onu görür.*

VLADIMIR:
Yine sen! *(Estragon durur ama başını kaldırmaz. Vladimir ona doğru gider*.) Gel de kucaklayayım seni.

ESTRAGON:
Dokunma bana!
Vladimir geri çekilir, darılmıştır.

VLADIMIR:

Gitmemi mi istiyorsun? *(Bir an.)* Gogo! (*Bir an. Dikkatle onu süzer*.) Dövdüler mi seni? *(Bir an.)* Gogo! (*Estragon susmayı sürdürür, başı öne eğik*.) Geceyi nerde geçirdin?

ESTRAGON:

Dokunma bana! Soru sorma! Konuşma! Yanımdan ayrılma!

VLADIMIR:

Seni hiç bıraktım mı ki?

ESTRAGON:

Gitmeme izin verdin.

VLADIMIR:

Bana bak. (*Estragon başını kaldırmaz, öfkeyle*.) Bana bak dedim!

Estragon başını kaldırır. Uzun uzun birbirlerine bakarlar, sonra aniden sarılırlar, birbirlerinin sırtına vururlar. Sarılmanın sonu.Estragon desteği kalmayınca, düşecek gibi olur.

ESTRAGON:

Ne gün!

VLADIMIR:

Kim dövdü seni? Anlat.

ESTRAGON:

Bir gün daha harcandı.

VLADIMIR:

VLADÎMÎR: Henüz bitmedi.

ESTRAGON:

Ne olursa olsun, bence bitti, harcandı. (*Sessizlik.*) Şarkı söylüyordun, duydum.

VLADIMIR:

Öyle, hatırlıyorum.

ESTRAGON:

Üzüldüm buna. Kendi kendime işte yapayalnız sonsuza dek dönmeyeceğimi sanıyor, bir de şarkı söylüyor dedim.

VLADIMIR:

İnsan kendine hakim olamıyor ki. Bütün kendimi çok iyi hissettim. (*Bir an*.) Gece hiç uyanmadım.bir kere bile!

ESTRAGON:

(üzüntüyle). Gördün mü ben olmayınca rahat ediyorsun.

VLADIMIR:

Hem seni özlemiştim... hem de aynı zamanda mutluydum. Acayip bir şey, değil mi?

ESTRAGON:

(şoke olmuş). Mutlu mu?

VLADIMIR:

Doğru sözcük tam da bu değil belki de.

ESTRAGON:

Peki şimdi

VLADIMIR:

Şimdi*?...(Neşeli.*) işte yine buradasın... *(Kayıtsız*), işte yine burdayız... (*Kederli.*) işte yine burdayım...

ESTRAGON:

Gördün mü ben yanında olunca daha kötü oluyorsun. Ben de yalnızken daha iyi oluyorum.

VLADIMIR:

(gücenmiş). O zaman niye kuyruğunu kıstırıp geri dönüyorsun hep?

ESTRAGON:

Bilmiyorum.

VLADIMIR:

Yo ben biliyorum. Çünkü kendini savunmayı bilmiyorsun. Seni dövmelerine izin vermezdim yanında olsaydım.

ESTRAGON:

Onları engelleyemezdin.

VLADIMIR:

Neden?

ESTRAGON:

On kişiydiler.

VLADIMIR:

Hayır, seni dövmeden önce demek istiyorum. Onları kızdıracak her ne yaptıysan onu yapmanı engellerdim.

ESTRAGON:

Hiçbir şey yapmadım.

VLADIMIR:

O zaman neden dövdüler seni?

ESTRAGON:

Bilmiyorum.

VLADIMIR:

A yo, Gogo işin aslı şu ki bazı şeyleri sen fark edemiyorsun, ama ben fark ediyorum, sen de hissetmelisin.

ESTRAGON:

Sana bir şey yapmadım diyorum.

VLADIMIR:

Tamam belki de bir şey yapmadın. Ama hiçbir şey yapmamanın bile bir yolu yordamı
var. Eğer yaşamak istiyorsan bunu aklında tut.

ESTRAGON:

Hiçbir şey yapmadım.

VLADIMIR:

Bir buseydin, içten içe mutlu olurdun.

ESTRAGON:

Neye mutlu olacakmışım?

VLADIMIR:

Yine benimle birlikte olduğuna.

ESTRAGON:

Öyle mi dersin?

VLADIMIR:

Doğru olmasa da öyle söyle.

ESTRAGON:

Ne söyleyecektim?

VLADIMIR:

"Mutluyum" de.

ESTRAGON:

Mutluyum.

VLADIMIR:

Ben de.

ESTRAGON:

Ben de.

VLADIMIR:

Mutluyuz.

ESTRAGON:

Mutluyuz. *(Sessizlik.*) Eee, şimdi ne yapıyoruz madem ki mutluyuz?

VLADIMIR:

Godot'yu bekliyoruz. *(Estragon homurdanır. Sessizlik*.) Dünden beri çok şey değişti.

ESTRAGON:

Ya gelmezse.

VLADIMIR:

(bir an şaşalar). Zamanı gelince görürüz. (*Bir an.)* Dünden beri çok şey değişti diyorum.

ESTRAGON:

Her şey sızıyor.

VLADIMIR:

Ağaca bak.

ESTRAGON:

Bir saniye geçmiyor bakıyorsun bir pislik yerine bir başkası gelmiş.

VLADIMIR:

Ağaç, ağaca bak.

Estragon ağaca bakar.

ESTRAGON:

Dün de burada değil miydi?

VLADIMIR:

Evet tabii ki buradaydı. Hatırlamıyor musun? Az kalsın kendimizi asacaktık onda. Ama sen istememiştin. Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON:

Rüyanda gördün herhalde.

VLADIMIR:

Nasıl bu kadar çabuk unutabilirsin?

ESTRAGON:

Ben böyleyim işte. Ya hemen unuturum ya da hiç unutmam.

VLADIMIR:

Ya Pozzo ile Lucky, onları da mı unuttun?

ESTRAGON:

Pozzo'yla Lucky mi?

VLADIMIR:

Herşeyi unutmuş!

ESTRAGON:

Delinin teki vardı hatırlıyorum, kaval kemiğime tekme atmıştı. Sonra da budala rolü yaptı.

VLADIMIR:

Hah, bu Lucky'ydi.

ESTRAGON:

Bunu hatırlıyorum. Ama ne zamandı?

VLADIMIR:

Ya bakıcısı, onu hatırlamıyor musun?

ESTRAGON:

Kemik vermişti bana.

VLADIMIR:

Hah, o da Pozzo'ydu.

ESTRAGON:

Bütün bunlar dün olmuştu diyorsun yani?

VLADIMIR:

Evet tabii dündü.

ESTRAGON:

Peki şimdi neredeyiz?

VLADIMIR:

Nerede olacağız? Tanımadın mı burayı?

ESTRAGON:

(aniden öfkelenerek) Tanımakmış! Tanınacak ne varmış ki? Bütün bu sefil hayatım boyunca bok yığınında süründüm durdum! Sen de bana etraftan söz ediyorsun! *(Öfkeyle etrafına bakarak.*) Şu bok yığınına bak! Gömüldüm kaldım bunun içinde!

VLADIMIR:

Sakin ol, sakin ol.

ESTRAGON:

Senden de gördüklerinden de gına geldi! Kurtçuklardan söz et sen bana!

VLADIMIR:

Yine de, buranın (*işaret eder...)* söz gelimi... Çokistan'a... *(duraksar)* benzediğini söyleyemezsin. Büyük bir fark olduğunu inkar edemezsin.

ESTRAGON:

Çokistan mı! Çokistan ülkesinden söz eden de kim?

VLADIMIR:

Ama sen de oradaydın, Çokistan'da.

ESTRAGON:

Hayır Çokistan'a hiç gitmedim. Kusmuktan farksız hayatımı burada kustum, diyorum sana! Burada! Bokistan'da!

VLADIMIR:

Ama orada birlikteydik, buna yemin edebilirim! Bir adam için... *(parmaklarını şıklatır*) neydi adı... bir yerde (*parmaklarını şıklatır*)... neydi adı... üzüm topluyorduk, hatırlamıyor musun?

ESTRAGON:

(biraz daha sakin). Olabilir. Ben hiçbir şeyin farkına varmadım.

VLADIMIR:

Ama orada her şey kırmızıdır!

ESTRAGON:

*(çileden çık*mış). Ben hiçbir şeyin farkına varmadım diyorum sana!

Sessizlik.

Vladimir derin derin iç çeker.

VLADIMIR:

Geçinmesi zor bir adamsın, Gogo.

ESTRAGON:

Ayrılsak daha iyi olurdu.

VLADIMIR:

Hep böyle dersin sonra da hep kuyruğunu kıstırıp geri dönersin.

ESTRAGON:

En iyisi beni de öteki gibi öldürmek olurdu.

VLADIMIR:

Hangi öteki? *(Bir an*.) Hangi öteki?

ESTRAGON:

Öteki milyarlarca gibi.

VLADIMIR:

(ders verir gibi) Herkesin derdi kendine, (*iç çeker*) ölene kadar. (*Biraz düşünerek*) Ve unutulana.

ESTRAGON:

Bu arada, konuşmamak elimizden gelmediğine göre, biz de bari sakin sakin konuşalım.

VLADIMIR:

Haklısın, bizde laf tükenmez.

ESTRAGON:

Böylece düşünmemiş oluyoruz.

VLADIMIR:

Özrümüz bu.

ESTRAGON:

Böylece duymamış oluyoruz.

VLADIMIR:

Nedenlerimiz var.

ESTRAGON:

Tüm o ölü sesleri.

VLADIMIR:

Sesleri kanatlara benziyor.

ESTRAGON:

Yapraklara.

VLADIMIR:

Kuma.

ESTRAGON:

Yapraklara.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Hep bir ağızdan konuşuyorlar.

ESTRAGON:

Her biri kendi kendine.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Sanki fısıldıyorlar daha çok.

ESTRAGON:

Hışırdıyorlar.

VLADIMIR:

Mırıldanıyorlar.

ESTRAGON:

Hışırdıyorlar.

Sessizlik

VLADIMIR : Ne diyorlar?

ESTRAGON:

Hayatlarından söz ediyorlar.

VLADIMIR :

Yaşamış olmak onlara yetmiyor.

ESTRAGON:

Bir de ondan söz etmeleri gerekiyor.

VLADIMIR :

Ölmek onlara yetmiyor.

ESTRAGON:

Yeterli değil.

Sessizlik.

VLADIMIR :

Sesleri tüye benziyor.

ESTRAGON:

Yapraklara.

VLADIMIR :

Küllere.

ESTRAGON:

Yapraklara.

Uzun bir sessizlik.

VLADIMIR :

Bir şey söyle!

ESTRAGON:

Uğraşıyorum.

*Uzun bir ses*sizlik.

VLADIMIR :

(*keder içinde*) Herhangi bir şey söyle!

ESTRAGON:

Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR :

Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON:

Ha!

Sessizlik.

VLADIMIR :

Berbat bir şey bu.

ESTRAGON:

Bir şarkı söylesene.

VLADIMIR :

Hayır, hayır! (*Düşünür.*) Yeni baştan başlayabiliriz belki de.

ESTRAGON:

Kolay olur.

VLADIMIR :

Zor olan başlamak.

ESTRAGON:

Bir yerden başlanabilir.

VLADIMIR :

Evet ama karar vermek lazım.

ESTRAGON:

Doğru.

Sessizlik.

VLADIMIR :

Yardım et!

ESTRAGON:

Uğraşıyorum.

Sessizlik.

VLADIMIR :

Ararken duyuyorsun.

ESTRAGON:

Ya öyle.

VLADIMIR :

Bulmanı engelliyor bu da.

ESTRAGON:

Öyle.

VLADIMIR :

Düşünmeni engelliyor.

ESTRAGON:

Gene de düşünüyorsun.

VLADIMIR :

Hayır, hayır imkansız.

ESTRAGON:

Tamam işte, hadi bunun hakkında tartışalım, birbirimize karşı çıkalım.

VLADIMIR :

İmkansız.

ESTRAGON:

Böyle mi düşünüyorsun?

VLADIMIR :

Bir daha düşünmeme tehlikesi yok ama.

ESTRAGON:

Öyleyse niye şikayet ediyoruz?

VLADIMIR :

Düşünmek değil en kötü olan.

ESTRAGON:

Belki de değil. Ama en azından bu var.

VLADIMIR :

Bu ne?

ESTRAGON:

Tamam işte, hadi birbirimize sorular soralım.

VLADIMIR :

En azından bu var demekle neyi kastediyorsun?

ESTRAGON:

Çok daha az acı çekmek var.

VLADIMIR :

Doğru.

ESTRAGON:

Ee! Öpüp de başımıza mı koysak.

VLADIMIR :

Korkunç olan düşünüyor olmak.

ESTRAGON:

Ama hiç düşündüğümüz oldu mu ki?

VLADIMIR :

Tüm bu cesetler nereden geliyor?

ESTRAGON:

Bu iskeletler.

VLADIMIR :

Söylesene.

ESTRAGON:

Doğru.

VLADIMIR :

Biraz düşünüyor olmamız gerek.

ESTRAGON:

Ta en başta.

VLADIMIR :

Bir kemik yığını Bir kemik yığını!

ESTRAGON:

Bakmak zorunda değilsin.

VLADIMIR :

Bakmamak elinde değil.

ESTRAGON:

Doğru

VLADIMIR :

Ne kadar uğraşırsan uğraş.

ESTRAGON:

Efendim?

VLADIMIR :

Ne kadar uğraşırsan uğraş.

ESTRAGON:

Yılmadan Doğa'ya dönmemiz gerek.

VLADIMIR :

Bunu denedik.

ESTRAGON:

Doğru.

VLADIMIR :

Of, bu değil en kötü olan, biliyorum.

ESTRAGON:

Ne?

VLADIMIR :

Düşünüyor olmak.

ESTRAGON:

Gayet tabii.

VLADIMIR :

Ama onsuz da yapabilirdik.

ESTRAGON:

Que voulez-vous.

VLADIMIR :

Efendim?

ESTRAGON:

Que voulez-vous.

VLADIMIR :

Ha! que voulez-vous.Tastamam.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Çok da kötü vakit geçirmedik hani.

VLADIMIR :

Evet, ama şimdi başka bir şey bulmamız gerek.

VLADIMIR :

Dur bakalım. (*Şapkasını çıkarır, dikkatini toplar. Uzun bir sessizlik.)* Hah!

Şapkalarını takarlar, gevşerler.

ESTRAGON:

Eee?

VLADIMIR :

Ne diyordum, oradan devam edebilirdik.

ESTRAGON:

Ne zaman ne diyordun?

VLADIMIR :

Ta en başta.

ESTRAGON:

NEYİN en başında?

VLADIMIR :

Bu akşam...diyordum ki...diyordum ki...

ESTRAGON:

Tarihçi miyim ben yahu?

VLADIMIR :

Bir dakika... kucaklaşmıştık... mutluyduk...mutlu... şimdi ne yapıyoruz, madem ki mutluyuz... beklemeye devam... beklemeye... dur... geliyor...beklemeye devam... madem ki mutluyuz... dur... hah! Ağaç!

ESTRAGON:

Ağaç mı?

VLADIMIR :

Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON:

Yorgunum.

VLADIMIR :

Bir baksana.

Ağaca bakarlar.

ESTRAGON:

Ben bir şey görmüyorum.

VLADIMIR :

Ama dün akşam kapkaraydı, çırılçıplaktı. Ama şimdi yapraklarla dolu.

ESTRAGON:

Yapraklar mı?

VLADIMIR :

Bir gece içinde.

ESTRAGON:

Bahar geldi herhalde.

VLADIMIR :

Ama bir gece içinde!

ESTRAGON:

Sana dün burada değildik diyorum. Senin kabuslarından biri bu da.

VLADIMIR :

Peki sence dün akşam neredeydik?

ESTRAGON:

Ne bileyim? Başka bir yerde. Boşluktan çok ne var ki.

VLADIMIR :

(*kendinden emin*). Tamam. Dün gece burada değildik. Peki dün ne yaptık?

ESTRAGON:

Ne mi yaptık?

VLADIMIR :

Hatırlamaya çalış.

ESTRAGON:

Iıı... gevezelik yaptık herhalde.

VLADIMIR :

(*kendini tutarak*). Ne hakkında?

ESTRAGON:

Hmm...şundan bundan, öylesine. *(Güvenle*.) Evet hatırlıyorum, dünakşamı öylesine gevezelik ederek geçirdik. Yarım yüzyıldır devam eder bu.

VLADIMIR :

Hiçbir olayı, hiçbir ortamı hatırlamıyor musun?

ESTRAGON:

(bıkkın.) Eziyet etme bana, Didi.

VLADIMIR :

Güneş, Ay. Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON:

Her zaman ki gibi yerindeydiler herhalde.

VLADIMIR :

Olağandışı hiçbir şey çarpmadı mı gözüne?

ESTRAGON:

Maalesef!

VLADIMIR :

Ya Pozzo? Ya Lucky?

ESTRAGON:

Pozzo mu?

VLADIMIR :

Kemikler.

ESTRAGON:

Kılçığa benziyordu.

VLADIMIR :

Pozzo vermişti sana onları.

ESTRAGON:

Bilmiyorum.

VLADIMIR :

Ya tekme?

ESTRAGON:

Doğru, biri tekme atmıştı bana.

VLADIMIR :

Lucky atmıştı

ESTRAGON :

Bütün bunlar dün mü oldu?

VLADIMIR :

Göster bakayım bacağını.

ESTRAGON :

Hangisini?

VLADIMIR :

İkisini de. Pantolonunu çek. *(Estragon bir bacağını Vladimir'e uzatır, sendeler. Vladimir bacağı tutar. İkisi de sendeler.)* Pantolonunu çek.

ESTRAGON :

Çekemiyorum.

Vladimir pantolonu çeker, bacağa bakar, bırakır. Estragon düşecek gibi olur.

VLADIMIR :

Öteki. (*Estragon aynı bacağı uzatır*.) Öteki, domuz! (Estragon öteki bacağı uzatır. Zafer kazanmışçasına.) İşte yara! Cerahat toplamaya başlamış.

ESTRAGON :

Eee n'olmuş?

VLADIMIR :

(ayağa bakarak). Çizmelerin nerede?

ESTRAGON :

Attım galiba.

VLADIMIR :

Ne zaman?

ESTRAGON :

Bilmiyorum.

VLADIMIR :

Neden?

ESTRAGON :

(çileden çıkıp). Neden bilmediğimi bilmiyorum!

VLADIMIR :

Yo, neden attığını soruyorum.

ESTRAGON :

(çileden çıkıp) Çünkü ayağımı vuruyordu!

VLADIMIR :

(zafer kazanmışcasına, çizmeleri işaret ederek). İşte ordalar! *(Estragon çizmelere bakar.)* Dün bıraktığın yerde!

Estragon çizmelerin yanına gelip, yakından bakar.

ESTRAGON :

Bunlar benim değil.

VLADIMIR :

(aptallaşır). Senin değil mi?

ESTRAGON :

Benimkiler siyahtı. Bunlar kahverengi.

VLADIMIR :

Seninkilerin siyah olduğundan emin misin?

ESTRAGON :

Yani gri gibiydiler.

VLADIMIR :

Bunlar da kahverengi ha. Göster bakayım.

ESTRAGON :

(Estragon birini alıp). Yani yeşilimtrak.

VLADIMIR :

Göster. (*Estragon çizmeyi verir. Vladimir bakıp öfkeyle yere fırlatır*.) Aa bu kadarı da...

ESTRAGON :

Anlıyorsun ya, bütün bunlar lanet...

VLADIMIR :

A, anlıyorum. Evet, neler olduğunu anlıyorum.

ESTRAGON :

Bütün bunlar lanet...

VLADIMIR :

Hep böyle olur. Biri gelip seninkini alır, sana da bunu bırakır.

ESTRAGON :

Niye?

VLADIMIR :

Onunkiler ayağını sıkınca seninkileri almıştır.

ESTRAGON :

Ama benimkiler de sıkıydı.

VLADIMIR :

Senin için. Onun için değil.

ESTRAGON :

(birini ayağına geçirmeye uğraştıktan sonra). Yoruldum! (*Bir an.)* Hadi gidelim.

VLADIMIR :

Gidemeyiz.

ESTRAGON :

Niçin

VLADIMIR :

Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON :

Ha! (*Bir an. Umutsuzca*.) n'apıcaz, n'apıcaz?

VLADIMIR :

Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

ESTRAGON :

Ben böyle devam edemeyeceğim!

VLADIMIR :

Turp ister misin?

ESTRAGON :

Başka bir şey yok mu?

VLADIMIR :

Turp ve şalgam var.

ESTRAGON :

Havuç yok mu?

VLADIMIR :

Yok. Sen de bir havuçtur tutturmuşun gidiyorsun.

ESTRAGON :

İyi o zaman turp ver bir tane *(Vladimir ceplerini karıştırır, şalgamdan başka bir şey bulamaz, en sonunda bir turp çıkarıp Estragon'a verir. O da turbu inceler koklar.)*

Kara bu.

VLADIMIR :

Turp işte.

ESTRAGON :

Biliyorsun, ben yalnız kırmızı olanlarını severim.

VLADIMIR :

İstemiyor musun?

ESTRAGON :

Ben yalnızca kırmızı olanlarını severim!

VLADIMIR :

İyi o zaman geri ver.

Estragon geri verir.

ESTRAGON :

Gidip bir havuç bulacağım.

Kımıldamaz.

VLADIMIR :

Gerçekten de anlamsızlaşıyor bu.

ESTRAGON :

Yeterince değil.

Sessizlik

VLADIMIR :

Deneseydin şunları.

ESTRAGON :

Her şeyi denedim.

VLADIMIR :

Hayır, çizmeleri kastediyorum.

ESTRAGON :

İyi bir şey olur mu bu?

VLADIMIR :

Zaman geçirtir. *(Estragon duraksar.)* İnan bana, meşgale olur.

ESTRAGON :

Gevşeme.

VLADIMIR :

Oyalanma.

ESTRAGON :

Gevşeme.

VLADIMIR :

Dene.

ESTRAGON :

Yardım edecek misin bana?

VLADIMIR :

Tabii ki.

ESTRAGON :

İkimiz fena geçinmiyoruz, di mi Didi?

VLADIMIR :

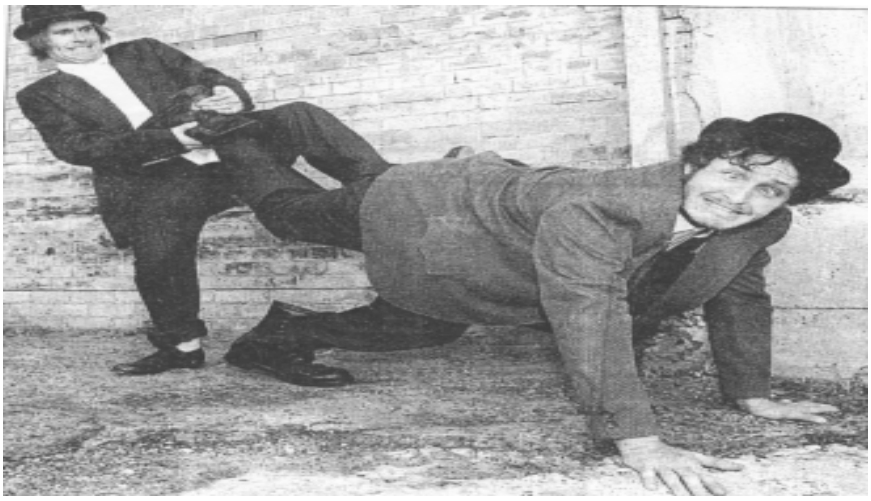
Öyle öyle. Hadi, önce solu deneyelim.

ESTRAGON :

Her zaman kendimize var olduğumuz izlenimini verecek bir şeyler buluyoruz, di mi Didi? (s*abırsızlıkla*)

VLADIMIR :

Öyle öyle, büyücüyüz biz. Ama unutmadan, ne yapacaksak yapalım. (*Çizmenin tekini alır.)* Hadi ver ayağını bana. *(Estragon ayağını kaldırır*.) Ötekini domuz! (*Estragon öteki ayağını kaldırır.*) Daha yukarı!

(Böyle birbirlerine tutunmuş seke seke sahneyi dolaşırlar. Vladimir en sonunda çizmeyi geçirmeyi başarır.) Yürümeye çalış. *(Estragon yürür.)* Eee?

ESTRAGON :

Ayağıma uydu.

VLADIMIR

(cebinden bir ip parçacı çıkartıp) Bağını takalım.

ESTRAGON :

(şiddetle). Yo yo, bağ istemem, bağ istemem.

VLADIMIR

Pişman olursun. Şimdi de öbürünü deneyelim. *(Önceki durum*.) Eee?

ESTRAGON :

(homurdanarak). Bu da uydu.

VLADIMIR

Ayağını vuruyorlar mı?

ESTRAGON :

Henüz değil.

VLADIMIR

Öyleyse sende kalsınlar.

ESTRAGON :

Çok büyükler.

VLADIMIR

Günün birinde çorapların da olur belki.

ESTRAGON :

Doğru.

VLADIMIR

Öyleyse sende mi kalacaklar?

ESTRAGON :

Çizmeler hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter.

VLADIMIR

Evet, ama...

ESTRAGON :

(şiddetli). Yeter! (*Sessizlik.*) Yine de oturabilirim sanırım. Oturacak bir yer için bakınır, sonra gidip tümseğin üzerine oturur.

VLADIMIR

Dün akşam da orada oturmuştun.

ESTRAGON :

Bir uyuya bilsem.

VLADIMIR

Dün uyumuştun.

ESTRAGON :

Deneyeceğim.

Başını ayaklarının arasına gömüp, cenin duruşu takınır.

VLADIMIR

Bekle. *(Gidip Estragon'un yanına oturur ve yüksek sesle şarkı söylemeye başlar*.) La la la la La la

ESTRAGON :

(başını kaldırıp, kızarak) Bağırma o kadar!

VLADIMIR

(yumuşakça) La la la la La la la la La la la la La la*... (Estragon uyuya kalır. Vladimir sessizce kalkıp, ceketini çıkarır, Estragon'un omzunu örter, sonra bir oraya bir buraya yürümeye başlar, ısınmak için kollarını hareket ettirir. Estragon sıçrayarak uyanır, fırlar, dehşetle etrafına bakınır. Vladimir ona koşup, kollarını dolar.*) Burada... burada... Didi burada... korkma...

ESTRAGON :

Ah!

VLADIMIR

Burada... burada... tamam.

ESTRAGON :

Düşüyordum.

VLADIMIR

Tamam, tamam.

ESTRAGON:

Bir şeyin... şeyin tepesindeydim...

VLADIMIR

Anlatma! Gel yürüyelim geçer.

Estragon'u kollarından tutup bir aşağı bir yukarı yürütür, en sonunda Estragon yürümeyi reddeder.

ESTRAGON:

Bu kadar yeter.Yoruldum.

VLADIMIR

Orada bir şey yapmadan dikilmeyi mi tercih ediyorsun?

ESTRAGON:

Evet.

VLADIMIR

Peki, keyfin bilir.

Estragon'u bırakıp, paltosunu alıp giyer.

ESTRAGON:

Hadi gidelim.

VLADIMIR

Gidemeyiz.

ESTRAGON:

Niçin?

VLADIMIR

Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON:

Ha! *(Vladimir bir oraya bir buraya yürür.*) Rahat duramaz mısın sen?

VLADIMIR

Üşüdüm.

ESTRAGON:

Çok erken geldik.

VLADIMIR

Hep gece çöktüğünde olur.

ESTRAGON:

Ama gece çökmüyor.

VLADIMIR:

Dünkü gibi, birden çökecek.

ESTRAGON:

Sonra gece olacak.

VLADIMIR

O zaman gidebiliriz.

ESTRAGON:

Sonra gene gündüz olacak. (*Bir an. Umutsuzca*) N'apıcağız, n'apıcağız?

VLADIMIR

(durup, şiddetli). Sızlanmayı kes artık! Yakınmaların burama kadar geldi!

ESTRAGON:

Ben gidiyorum.

VLADIMIR

(Lucky'nin şapkasını görünce) Hooş!

ESTRAGON:

Hoşçakal.

VLADIMIR:

Lucky'nin şapkası. *(Şapkaya doğru gider*.) Bir saattir buradayım, bunu görmüyorum. *(Çok memnun*.) Güzeel!

ESTRAGON:

Bir daha beni görmeyeceksin.

VLADIMIR

Buranın doğru yer olduğunu biliyordum. Artık dertlerimiz sona erdi. *(Şapkayı yerden alıp, düşünür düzeltir.)* İyi bir şapkaydı herhalde. (*Kendi şapkasını çıkarıp Estragon'a uzatırken onu kafasına geçirir.*) işte.

ESTRAGON:

Ne?

VLADIMIR

Tut şunu.

(Estragon Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir kafasının üzerinde Lucky'nin şapkasını düzeltir. Estragon kendi şapkasını Vladimir'e uzatırken Vladimir'in şapkasını kafasına geçirir. Vladimir Estragon'un şapkasını alır. Estragon kafasının üzerinde Vladimir'in şapkasını düzeltir. Vladimir Lucky'nin şapkasını Estragon'a uzatırken, Estragon'un şapkasını kafasına geçirir. Estragon Lucky'nin şapkasını alır. Vladimir kafasının üzerinde Estragon'un şapkasını düzeltir. Estragon Vladimir'in şapkasını Vladimir'e uzatırken, Lucky'nin şapkasını kafasına geçirir. Vladimir şapkasını alır. Estragon kafasının üzerinde Lucky'nin şapkasını düzeltir. Vladimir Estragon'un şapkasını Estragon'a uzatırken, kendisininkini kafasına geçirir. Estragon şapkasını alır. Vladimir kafasının üzerinde şapkasını düzeltir. Estragon Lucky'nin şapkasını Vladimir'e uzatırken, kendisininkini kafasına geçirir. Vladimir Lucky'nin şapkasını alır. Estragon kafasının üzerinde şapkasını düzeltir. Vladimir kendi şapkasını Estragon'a uzatırken Lucky'nin şapkasını kafasına geçirir. Estragon Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir kafasının üzerinde Lucky'nin şapkasını düzeltir. Estragon Vladimir'in şapkasını Vladimir'e geri uzatır, Vladimir alır, Estragon'a geri uzatır, Estragon alır, Vladimir'e geri uzatır. Vladimir alır ve yere fırlatır.) Nasıl yakıştı mı?

ESTRAGON:

Ne bileyim?

VLADIMIR :

Aman canım, nasıl duruyor?

Kafasını cilveli cilveli öne arkaya döndürür, manken gibi kırıtır.

ESTRAGON:

Berbat.

VLADIMIR :

Evet, ama her zamankinden daha berbat değil herhalde.

ESTRAGON:

Ne az ne fazla.

VLADIMIR :

O zaman bende kalsın. Benimki bıktırmıştı beni. (*Bir an.)* Nasıl diyeyim? *(Bir an*.) Kaşındırıyordu.

ESTRAGON:

Ben gidiyorum.

Sessizlik.

VLADIMIR :

Oynamayacak mısın?

ESTRAGON:

Ne oyunu?

VLADIMIR:

Pozzo ile Lucky'yi oynarız.

ESTRAGON:

Hiç işitmedim.

VLADIMIR:

Ben Lucky olacağım, sen de Pozzo (Taşıdıklarının ağırlığıyla çökmüş Lucky'yi taklik eder. Estragon aptal aptal bakar.) Hadii.

ESTRAGON:

Ben n'apıcam?

VLADIMIR:

Küfret!

ESTRAGON:

(düşündükten sonra). Yaramaz!

VLADIMIR:

Daha sert!

ESTRAGON:

Mikrop! Belsoğukluğu mikrobu.

Vladimir öne arkaya sallanır, iki büklümdür.

VLADIMIR:

Düşünmemi söyle.

ESTRAGON:

Ne?

VLADIMIR:

"Düşün domuz!"de.

ESTRAGON:

Düşün, domuz!

Sessizlik.

VLADIMIR:

Düşünemiyorum!

ESTRAGON:

Bu kadar yeter.

VLADIMIR:

Dans etmemi söyle.

ESTRAGON:

Ben gidiyorum.

VLADIMIR:

Dans et, domuz! (*Debelenir. Estragon paldır küldür çıkar*.) Dans edemiyorum! (*Başını kaldırıp bakınca Estragon'un gitmiş olduğunu görür*.) Gogo! (*Sahnede vahşi bir hayvan* gibi dolaşıp durur. *Estragon nefes nefese soldan girer. Vladimir'e doğru koşup, kendini onun kollarına bırakır.)* İşte yine burdasın en sonunda!

ESTRAGON:

Mahvoldum!

VLADIMIR:

Neredeydin? Hiç dönmeyeceksin sandım.

ESTRAGON:

Geliyorlar!

VLADIMIR:

Kimler?

ESTRAGON:

Bilmiyorum.

VLADIMIR:

Kaç kişiler?

ESTRAGON :
Bilmiyorum.

VLADIMIR:
(zafer kazanmışcasına) Godot bu! En sonunda! Gogo! Godot bu! Kurtulduk! Hadi gidipkarşılayalım onu! *(Estragon'u çıkışa doğru çeker. Estragon direnir, kendini kurtarır, sağdan çıkar.)* Gogo! Geri dön! (*Vladimir sol çıkışa koşar, ufka bakar. Estragon sağdan girip, Vladimir'e doğru koşar, kendini onun kollarına bırakır.*) İşte yine buradasın!

ESTRAGON :
Başım belâda!

VLADIMIR:
Neredeydin?

ESTRAGON :
Oradan da geliyorlar!

VLADIMIR:
Sarıldık! (*Estragon geriye doğru hamle eder.) Aptal! Ordan çıkış yok. (Estragon'u kolundan tutup öne doğru çeker. Öne doğru gelme hareketi.*) İşte! Görünürde kimse yok! Hadi git! Çabuk! *(Estragon'u seyircilere doğru iter. Estragon dehşet içinde geri çekilir.)* Gitmeyecek misin? (*Seyircilere bakıp düşünür.*) Tabi bunu anlayabilirim. Dur bakalım. (*Düşünü*r.) Tek umudun saklanmak.

ESTRAGON :

Nereye?

VLADIMIR:

Ağacın arkasına. (*Estragon duraksar.)* Çabuk! Ağacın arkasına. (*Estragon gidip ağacın arkasına çömelir, saklanamadığını fark eder, ağacın arkasından çıkar*.) Belli ki bu ağacın bize hiçbir faydası yok.

ESTRAGON :

(sakin). Akıl mı kaldı. Özür dilerim. Bir daha olmaz. Söyle ne yapacağız.

VLADIMIR:

Yapacak hiçbir şey yok.

ESTRAGON :

Sen git ve orada dur. (*Vladimir'i sağ çıkışa götürür ve sırtını sahneye döndürür*.) Tamam, kımıldama ve dikkatli ol. *(Vladimir elini gözlerine siper ederek ufku tarar. Estragon koşup çıkışta aynı konumu alır.Kafalarını çevirip birbirlerine bakarlar*.) Eski günlerdeki gibi sırt sırta. (*Bir süre birbirlerine bakmayı sürdürürler sonra gözetlemeye devam ederler. Uzun sessizlik*.) Gelen bir şey var mı?

VLADIMIR:

(kafasını çevirerek). Ne?

ESTRAGON :

(yüksek sesle). Gelen bir şey var mı?

VLADIMIR:

Hayır.

ESTRAGON :

Ben de görmüyorum.

Gözetlemeye devam ederler. Sessizlik.

VLADIMIR:

Hayal görmüş olmalısın.

ESTRAGON :

(başını çevirerek). Ne?

VLADIMIR:

(yüksek sesli). Hayal görmüş olmalısın.

ESTRAGON :

Bağırmaya gerek yok!

Gözetlemeye devam ederler. Sessizlik.

VLADIMIR* ve *ESTRAGON :

(aynı anda dönerek) Sen-

***VLADIMIR*:**

A Afedersin!

ESTRAGON : Devam et.

***VLADIMIR*:**

Hayır hayır, senden sonra.

ESTRAGON :

Hayır hayır, önce sen.

***VLADIMIR*:**

Lafını kestim

ESTRAGON :

Tam tersine.

Birbirlerine kızgınlıkla bakarlar.

***VLADIMIR*:**

Gösterişçi maymun!

ESTRAGON :

Törenci domuz!

***VLADIMIR*:**

Lafını bitir diyorum sana!

ESTRAGON :

Sen kendininkini bitir!

Sessizlik. Yakınlaşırlar, dururlar.

***VLADIMIR*:**

Gerzek!

ESTRAGON :

Tamam işte, birbirimize küfredelim. Dönerler, uzaklaşırlar, tekrar dönüp birbirlerine bakarlar.

***VLADIMIR*:**

Gerzek!

ESTRAGON :

Haşarat!

VLADIMIR :

Düşük!

ESTRAGON :

Keş!

VLADIMIR :

Lağım faresi!

ESTRAGON :

Sofu!

VLADIMIR :

Salak!

ESTRAGON :

(*sona erdirir*). Eleşşştirmen!

VLADIMIR :

Oh!

Tükenir, yenilmiştir, kafasını çevirir

ESTRAGON :

Şimdi de barışalım.

VLADIMIR :

Gogo!

ESTRAGON :

Didi!

VLADIMIR :

Ver elini!

ESTRAGON :

Al!

VLADIMIR :

Gel kollarıma!

ESTRAGON :

Kollarına mı?

VLADIMIR :

Kucağıma!

ESTRAGON :

İyi, hadi!

Kucaklaşırlar. Ayrılırlar. Sessizlik.

VLADIMIR :

Eğlenirken zaman nasıl da çabuk geçiyor!

Sessizlik.

ESTRAGON :

Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR :

Beklerken.

ESTRAGON :

Beklerken.

Sessizlik.

VLADIMIR :

Egzersizlerimizi yapabiliriz.

ESTRAGON :

Hareketlerimizi.

VLADIMIR :

Yükselme.

ESTRAGON :

Gevşeme.

VLADIMIR :

Uzanma.

ESTRAGON :

Gevşeme.

VLADIMIR :

Isınmamız için.

ESTRAGON :

Yatışmamız için.

VLADIMIR :

İyi, hadi!

Vladimir önce bir ayağı, sonra diğer ayağı üzerinde sıçrar. *Estragon onu taklit eder*.

ESTRAGON :

(durup). Yeter bu kadar. Yoruldum.

VLADIMIR :

(durup).

Formda değiliz, hadi biraz derin derin nefes alalım.

ESTRAGON :

Nefes almaktan bıktım.

VLADIMIR :

Haklısın. *(Bir an.)* Hadi ağaç taklidi yapalım, tek ayak üstünde.

ESTRAGON :

Ağaç mı?

Vladimir ağaç taklidi yapar, tek ayağının üzerinde sendeler.

VLADIMIR :

(durup). Sıra sende.

Estragon ağaç taklidi yapar. Sendeler.

ESTRAGON :

Sence Tanrı görüyor mudur beni?

VLADIMIR :

Gözlerini kapatman lazım.

Estragon gözlerini kapatır, daha çok sendeler.

ESTRAGON :

(durur, yumruklarını sıkar, en yüksek sesiyle). Tanrım acı bana!

VLADIMIR :

(gücenik). Ya bana?

ESTRAGON :

Bana! Bana! Acı! Bana!

Pozzo ile Lucky girerler, Pozzo kördür. Lucky önceki yüklerini taşır. Yine ip vardır, ama Pozzo daha kolay takip edebilsin diye çok daha kısa tutulmuştur. Lucky başka bir şapka takmaktadır.Viladimir ile Estragon'u görünce durur. Yoluna devam eden Pozzo ona çarpar.

VLADIMIR :

Gogo!

POZZO:

(*Lucky'ye tutunur, Lucky sarsılır*). Ne var? Kim o?

Lucky düşer, her şeyi düşürür, kendisiyle Pozzo'yu da devirir. Dağılan eşyalar arasında çaresiz yatarlar.

ESTRAGON :

Godot bu mu?

VLADIMIR :

En sonunda! (*Yığına doğru gider.*) Takviyeciler, en sonunda!

POZZO:

Yardım edin!

ESTRAGON :

Godot bu mu?

VLADIMIR :

Gücümüz azalmaya başlamıştı. Artık gecenin sonunu görebileceğiz.

POZZO:

Yardım edin!

ESTRAGON :

Duydun mu?

VLADIMIR :

Artık yalnız değiliz, geceyi beklerken, Godot'yu beklerken, ee beklerken... beklerken. Bütün akşam kimseden yardım görmeden mücadele ettik. Artık bitti. Yarın oldu bile.

POZZO:

Yardım edin!

VLADIMIR :

Zaman akıyor yine. Güneş batacak, ay yükselecek ve biz buradan çekip gideceğiz.

POZZO:

Acıyın!

VLADIMIR :

Zavallı Pozzo!

ESTRAGON :

O olduğunu biliyordum.

VLADIMIR :

Kim?

ESTRAGON :

Godot.

VLADIMIR :

Ama o Godot değil.

ESTRAGON :

Godot değil mi?

VLADIMIR :

Godot değil.

ESTRAGON :

Kim öyleyse?

VLADIMIR :

Pozzo.

POZZO:

Buradayım! Buradayım! Yardım edin de kalkayım!

VLADIMIR :

Kalkamıyor.

ESTRAGON :

Hadi gidelim.

VLADIMIR :

Gidemeyiz.

ESTRAGON :

Niçin?

VLADIMIR :

Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON :

Ha!

VLADIMIR :

Belki sana başka bir kemik verir.

ESTRAGON :

Kemik mi?

VLADIMIR :

Tavuk. Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON :

O bu muydu?

VLADIMIR :

Evet.

ESTRAGON :

Sorsana.

VLADIMIR :

Önce yardım etmeliyiz galiba.

ESTRAGON :

Ne yapmak için?

VLADIMIR :

Ayağa kalkması için.

ESTRAGON :

Kendi kalkamıyor mu?

VLADIMIR :

Kalkmak istiyor.

ESTRAGON :

İyi, kalksın o zaman.

VLADIMIR :

Kalkamıyor.

ESTRAGON :

Niçin?

VLADIMIR :

Bilmiyorum.

Pozzo kıvranır, inler, yumruklarıyla zemine vurur.

ESTRAGON :

Önce kemiği isteyelim. Eğer reddederse orada bırakırız onu.

VLADIMIR :

Bizim merhametimize mi kaldı

demek istiyorsun?

ESTRAGON :

Evet.

VLADIMIR :

Ve hizmetlerimizi belli koşullara bağlamamız gerek, öyle mi?

ESTRAGON :

Ne?

VLADIMIR :

Tamam akıllıca görünüyor. Ama korktuğum bir şey var.

POZZO:

Yardım edin!

ESTRAGON :

Ne?

VLADIMIR :

Lucky'nin birden kalkıp: gidivermesinden korkuyorum. îşte
o zaman yaraklara geliriz.

ESTRAGON :

Lucky mi?

VLADIMIR :

Dün sana vuran

ESTRAGON :

Sana on kişiydiler dedim.

VLADIMIR :

Yo, ondan önce, sana tekme atan.

ESTRAGON :

O burda mı?

VLADIMIR :

Baksana, hayat kadar kocaman.

(*Lucky'yi işaret eder.)* Şu an hareketsiz. Ama her an tepesi atabilir.

POZZO:

Yardım edin!

ESTRAGON :

İkimiz şunu bir güzel dövsek mi?

VLADIMIR :

Uyurken mi atılalım üstüne diyorsun.

ESTRAGON :

Evet.

VLADIMIR :

Tamam iyi bir fikir gibi gözüküyor. Ama yapabilir miyiz? Gerçekten uyuyor mu?

(*Bir an.)* Yo, en iyisi Pozzo'nun yardım çağrısından yararlanmak olurdu.

POZZO:

Yardım edin!

VLADIMIR :

Ona yardım etmek için-

ESTRAGON **:**

Yardım mı edeceğiz ona ?

VLADIMIR :

Dişe dokunur bir karşılık umduğumuzdan.

ESTRAGON **:**

Varsayalım ki o-

VLADIMIR :

Boş konuşmalarla zamanımızı harcamayalım! *(Bir an. Şiddetle*.)Fırsat varken bir şeyler yapalım! Her gün birilerinin bize ihtiyacı olmuyor. Aslında Özellikle bize ihtiyaç duymuyorlar. Başkaları da daha iyi olmasa bile, aynı derecede bizim yaptığımızı yapabilirlerdi. Kulaklarımızda çınlayan şu yardım çığlıkları bütün insanlığa yöneltilmiş! Ama burada, zamanın bu anında, istesek de istemesek de bütün insanlık biziz. Çok geç olmadan bundan yararlanalım! Zalimce bir alın yazısının bize layık gördüğü iğrenç, güruhu hakkıyla temsil edelim! Ne dersin? *(Estragon hiçbir şey söylemez*) Kollarımızı kavuşturup yardım etmenin iyi ve kötü yanlarını hesaplarken cinsimize kötülük etmediğimiz doğru. Kaplan hiç düşünmeden hemcinsinin yardımına koşar ya da çalılıkların kuytularına siner. Ama sorun bu değil. Sorun burada ne yaptığımız. Ve

cevabı bildiğimiz için de mutluyuz. Evet, bu uçsuz bucaksız karmaşada kesin olan tek bir şey var. Godot'nun gelmesini bekliyoruz

ESTRAGON **:**

-Haa!

POZZO:

Yardım edin!

VLADIMIR :

Ya da gecenin çökmesini*. (Bir an*.) Buluşacağımız yere saatinde geldik ve bu da sonu işte. Aziz değiliz ama buluşacağımız yere saatinde geldik. Kaç insan böyle bir şeyle övünebilir?

ESTRAGON **:**

Milyarlarca.

VLADIMIR :

Öyle mi düşünüyorsun?

ESTRAGON **:**

Bilmiyorum.

VLADIMIR :

Haklı olabilirsin.

POZZO:

Yardım edin.

VLADIMIR :

Bütün bildiğim, bu koşullar altında, saatlerin uzun olduğu ve bizi- nasıl söylesem- alışkanlık haline gelene kadar, akla uygun görünen hareketlerle, kendileriyle oyalanmaya zorladıkları. Bunun aklımızın batağa saplanmasını engellemek için olduğunu söyleyebilirsin şüphesiz. Ama o zaten korkunç derinlikleri hiç bitmeyen gece içinde uzun süredir dolanmıyor mu? Arada bir merak ettiğim bu. Düşünmemi izleyebiliyor musun?

ESTRAGON **:**

(*bir kereliğine özdeyiş söyler gibi*) Hepimiz deli doğuyoruz. Bazıları böyle kalıyor.

POZZO:

Yardım edin! Fiyatını öderim!

ESTRAGON **:**

Ne kadar?

POZZO:

Yüz Frank!

ESTRAGON **:**

Bu kadar yetmez.

VLADIMIR :

Ben bu kadar ileri gitmezdim.

ESTRAGON **:**

Sence bu kadarı yeterli mi?

VLADIMIR :

Hayır, dünyaya geldiğimde kafadan çatlak olduğumu ileri sürecek kadar diyorum. Ama sorun bu değil.

POZZO:

İki yüz!

VLADIMIR :

Bekliyoruz. Sıkılıyoruz. (*Elini kaldırır.*) Hayır, itiraz etme, ölesiye sıkılıyoruz, bu açık. Tamam. Farklı bir şey oluveriyor, o zaman ne yapıyoruz? Hiç karışmıyoruz, kuruyup gidiyor. Hadi, işe koyulalım! (Yığına doğru yaklaşır, büyük bir adım atıp durur.) Bir anda her şey yok olacak ve bir kez daha hiçliğin ortasında yalnız kalacağız!

Kara kara düşünür.

POZZO:

İki yüz!

VLADIMIR :

Geliyoruz!

Pozzo'yu ayağa kaldırmaya çalışır, başaramaz, bir daha dener, tökezler, düşer, kalkmaya çalışır, başaramaz.

ESTRAGON **:**

Neyiniz var sizin?

VLADIMIR :

Yardım et!

ESTRAGON **:**

Ben gidiyorum.

VLADIMIR :

Bırakma beni! Öldürürler!

POZZO:

Nerdeyim ben?

VLADIMIR :

Gogo!

POZZO:

Yardım edin!

VLADIMIR :

Yardım et!

ESTRAGON **:**

Ben gidiyorum.

VLADIMIR :

Önce beni kaldır, sonra beraber gideriz.

ESTRAGON **:**

Söz mü?

VLADIMIR :

Yemin ederim!

ESTRAGON **:**

Bir daha hiç dönmeyeceğiz, tamam mı?

VLADIMIR :

Hiç!

ESTRAGON **:**

Pireneler'e gideriz.

VLADIMIR :

Nereye istersen.

ESTRAGON **:**

Hep Pireneler'de gezmek istemişimdir.

VLADIMIR :

Dolaşırsın.

ESTRAGON **:**

(geri çekilip). Kim osurdu?

VLADIMIR :

Pozzo.

POZZO:

Burdayım! Burdayım! Acıyın!

ESTRAGON **:**

İğrenç!

VLADIMIR :

Çabuk ol! Elini ver bana!

ESTRAGON **:**

Ben gidiyorum. *(Bir an. Daha yüksek bir sesle.)* Ben gidiyorum.

VLADIMIR :

Sanırım sonuçta kendi kendime kalkacağım. *(Dener, düşer*.) Er ya da geç.

ESTRAGON **:**

Neyin var senin?

VLADIMIR :

Çek git, gözüm görmesin!

ESTRAGON **:**

Sen orada mı kalıyorsun?

VLADIMIR :

Şimdilik.

ESTRAGON **:**

Hadi kalk, soğuk alacaksın.

VLADIMIR :

Dert etme beni.

ESTRAGON **:**

Hadi! Didi, ne bu keçi inadı!

Elini uzatır, Vladimir telaşla tutar.

VLADIMIR :

Çek!

Estragon çeker, tökezler, düşer. Uzun bir sessizlik.

POZZO:

Yardım edin!

VLADIMIR :

Yetiştik.

POZZO:

Siz kimsiniz?

VLADIMIR :

İnsanız.

Sessizlik.

ESTRAGON **:**

Güzel toprak ana!

VLADIMIR :

Kalkabilir misin?

ESTRAGON **:**

Bilmiyorum.

VLADIMIR :

Denesene.

ESTRAGON **:**

Şimdi olmaz, birazdan.

Sessizlik.

POZZO:

Ne oldu?

VLADIMIR :

(hiddetle). Susacak mısın sen! Baş belası! Kendinden başka kimseyi düşündüğü yok.

ESTRAGON **:**

Kestirsek mi biraz?

VLADIMIR :

Duydun mu ne dedi? Ne olduğunu öğrenmek istiyor.

ESTRAGON **:**

Boş ver onu. Uyuyalım.

Sessizlik.

POZZO:

Acıyın! Acıyın!

ESTRAGON **:**

(sıçrayarak). Ne oldu?

VLADIMIR :

Uyuyor muydun?

ESTRAGON **:**

Herhalde.

ESTRAGON **:**

Gene şu Pozzo piçi.

ESTRAGON **:**

Sustur şunu. Apış arasına vur.

VLADIMIR :

(Pozzo'ya vurup). Kes sesini! Am biti! *(Pozzo çığlıklar atarak Vladimir'den kurtulur, sürünerek uzaklaşır. Durup, bir körün davranışlarıyla ellerini havada hareket ettirir, yardım ister. Vladimir dirsekleri üzerinde onu izler.)* Kalkıyor! *(Pozzo çöker*.) Düştü!

ESTRAGON **:**

Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR :

Belki sürünerek yanına gidebilirim.

ESTRAGON **:**

Bırakma beni!

VLADIMIR :

Yoksa seslensem mi?

ESTRAGON **:**

Evet, seslen.

VLADIMIR :

Pozzo! *(Sessizlik*.) Pozzo! (*Sessizli*k.) Cevap vermiyor.

ESTRAGON **:**

Beraber.

VLADIMIR ve ***ESTRAGON*** **:**

Pozzo! Pozzo!

VLADIMIR :

Kımıldadı.

ESTRAGON **:**

Adının Pozzo olduğundan emin misin?

VLADIMIR :

(telaşla). Bay Pozzo! Geri dönün! Size zarar vermeyeceğiz!

Sessizlik.

ESTRAGON **:**

Başka bir isimle seslenelim.

VLADIMIR :

Korkarım ölüyor.

ESTRAGON **:**

Eğlenceli olurdu.

VLADIMIR :

Eğlenceli olan ne?

ESTRAGON **:**

Başka adlar denemek, birbiri ardına. Zaman geçirtir. Eninde sonunda doğru ismi buluruz.

VLADIMIR :

Sana adı Pozzo diyorum.

ESTRAGON **:**

Şimdi görürüz. (*Düşünür.)* Hâbil! Hâbil!

POZZO:

Yardım edin!

ESTRAGON **:**

Tam isabet!

VLADIMIR :

Bu işten usanmaya başladım.

ESTRAGON **:**

Belki öbürü de Kabil'dir. Kabil! Kabil!

POZZO:

Yardım edin!

ESTRAGON **:**

Bütün insanlık bu adam. (*Sessizlik.)* Şu küçük buluta bak.

VLADIMIR :

(gözlerini kaldırarak). Nerde?

ESTRAGON **:**

Surda, en tepede.

VLADIMIR :

Eee? (Bir an.) Bunda ilginç olan ne?

Sesssizlik.

ESTRAGON **:**

Hadi başka bir şeyden söz edelim şimdi, ne dersin?

VLADIMIR :

Ben de tam bunu söyleyecektim.

ESTRAGON **:**

Ama neden?

VLADIMIR :

Yaa!

Sessizlik.

ESTRAGON **:**

Önce bir kalksak ha?

VLADIMIR :

Bir şey kaybetmeyiz.

Kalkarlar.

ESTRAGON **:**

Çocuk oyuncağı.

VLADIMIR :

İstendi mi yapılmayacak şey yok.

ESTRAGON **:**

Eee şimdi?

POZZO:

Yardım edin!

ESTRAGON **:**

Hadi gidelim.

VLADIMIR :

Gidemeyiz.

ESTRAGON **:**

Niçin?

VLADIMIR :

Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON **:**

Ha! (*Umutsuzca.*) N'apıcağız, n'apıcağız!

POZZO :

Yardım edin!

VLADIMIR :

Ona yardım etsek ya?

ESTRAGON **:**

Ne istiyor?

VLADIMIR :

Ayağa kalkmak istiyor.

ESTRAGON **:**

Öyleyse niye kalkmıyor?

VLADIMIR :

Ayağa kalkmasına yardım

etmemizi istiyor.

ESTRAGON **:**

Öyleyse niye etmiyoruz? Ne bekliyoruz?

Pozzo'nun ayağa kalkmasına yardım ederler, bırakırlar. Düşer.

VLADIMIR :

Tutmamız lazım. (*Tekrar kaldırırlar. Pozzo ikisi arasında, kolları onların boynunda asılı durur.*) Daha iyisiniz ya?

POZZO :

Siz kimsiniz?

VLADIMIR :

Tanımadınız mı bizi?

POZZO :

Körüm ben.

Sessizlik.

ESTRAGON **:**

Belki geleceği görebiliyordun.

VLADIMIR :

Ne zamandan beri?

POZZO:

Gözlerim çok keskindi, ama dost musunuz siz?

ESTRAGON **:**

(kahkaha atarak). Dost muymuşuz!

VLADIMIR :

Yo, kendisinin dostu demek istiyor.

ESTRAGON **:**

Eee?

VLADIMIR :

Dost olduğumuzu kanıtladık, ona yardım ettik.

ESTRAGON **:**

Tastamam. Dostu olmasak yardım eder miydik?

VLADIMIR :

Muhtemelen.

ESTRAGON **:**

Doğru.

VLADIMIR :

Şimdi bi de bunun hakkında laf salatası yapmayalım.

POZZO : Eşkiya değilsiniz, değil mi?

ESTRAGON **:**

Eşkiya mı? Eşkiya gibi mi görünüyoruz?

VLADIMIR :

Kahretsin görmüyor musun, adam kör!

ESTRAGON **:**

Kahretsin öyle. (*Bir an.)* Öyle söylüyor.

POZZO:

Bırakmayın beni!

VLADIMIR :

Nerden çıkarıyorsunuz canım!

ESTRAGON **:**

Şimdilik.

POZZO :

Saat kaç?

VLADIMIR:

(göğe bakarak). Yedi... Sekiz...

***ESTRAGON* :**

Hangi mevsimde olduğumuza bağlı.

POZZO :

Akşam oldu mu?

Sess*izlik. Vladimir ile Estragon günbatımına dikkatle bakarlar.*

***ESTRAGON* :**

Yükseliyor.

VLADIMIR:

İmkansız.

***ESTRAGON* :**

Belki de şafaktır.

VLADIMIR:

Aptallaşma. Orası batı.

***ESTRAGON* :**

Nerden biliyorsun?

POZZO:

(*kederli).* Akşam oldu mu?

VLADIMIR:

Neyse zaten hareket etmedi.

***ESTRAGON* :**

Sana yükseliyor diyorum.

POZZO:

Niye cevap vermiyorsunuz?

***ESTRAGON* :**

Şans tanıyın.

VLADIMIR:

(güven verici). Akşam oldu, Bayım, akşam oldu, gece olacak nerdeyse. Burdaki dostum bundan şüphelenmemi istiyor; itiraf etmeliyim ki bir an ben de şüpheye düştüm. Ama bu uzun günü boşuna geçirmedim, inanın bana günün son anları bunlar.*(Bir an*.) Kendinizi nasıl hissediyorsunuz şimdi?

***ESTRAGON* :**

Daha ne kadar çekeceğiz bunu. *(Bir az bırakırlar, düşmek üzereyken yeniden yakalarlar.)* Sütun muyuz biz yahu?

VLADIMIR:

Yanlış işitmedimse gözlerinizin iyi olduğunu söylüyordunuz.

POZZO:

Keskin! Çok keskin!

Sessizlik.

***ESTRAGON* :**

(tedirgin). Açın biraz! Açın!

VLADIMIR:

Rahat bırak onu. Görmüyor musun, mutlu olduğu günleri düşünüyor. (*Bir an.)* Memoria preateritorum bonorum- tatsız bir şey olmalı.

***ESTRAGON* :**

Bilemeyiz.

VLADIMIR:

Birdenbire mi kör oldunuz?

POZZO :

Çok keskindi!

VLADIMIR:

Birdenbire mi kör oldunuz.

POZZO :

Güzel bir gündü, uyandığımda Talih kadar kördüm. *(Bir an.*) Kimi zaman hala uykuda mıyım acaba diye düşündüğüm oluyor.

VLADIMIR:

Ne zaman oldu?

POZZO :

Bilmiyorum.

VLADIMIR:

Fakat daha dün...

POZZO :

(*hiddetle)* Soru sormayın bana! Körlerin zaman kavramı yoktur. Zamanla ilgili şeyler de gizlenir onlardan.

VLADIMIR:

Hadi bakalım! Tersi olduğuna yemin edebilirdim.

***ESTRAGON* :**

Ben gidiyorum.

POZZO :

Neredeyiz?

VLADIMIR:

Tam bilmiyorum.

POZZO :

Düzlük denen yer olmasın burası sakın?

VLADIMIR:

Hiç duymadım.

POZZO :

Nasıl bir yer?

ESTRAGON:

(etrafa bakarak). Tanıma gelmez. Hiçbir şeye benzemiyor. Hiçbir şey yok. Bir ağaç var.

POZZO :

O zaman Düzlük değil.

ESTRAGON:

(çökmüş) Bir eğlence medet!

POZZO :

Uşağım nerde?

VLADIMIR:

Buralarda.

POZZO :

Ben seslenince niye cevap vermiyor?

VLADIMIR:

Bilmem. Uyuyor gibi. Belki de ölmüştür.

POZZO :

Ne oldu alla'sen?

ESTRAGON:

Alla'sen!

VLADIMIR:

İkiniz de kaydınız. (*Bir an.)* Ve düştünüz.

POZZO :

Gidip baksanıza, yaralanmış mı?

VLADIMIR:

Sizi bırakamayız.

POZZO :

İkinizin birden gitmeniz gerekmez.

VLADIMIR:

(Estragon'a) Sen git.

ESTRAGON:

Bana yaptıklarından sonra mı? Asla!

POZZO :

Evet evet, arkadaşınız gitsin, öyle kötü kokuyor ki. (*Sessizlik.*) Ne bekliyor?

VLADIMIR:

Ne bekliyorsun?

ESTRAGON:

Godot'yu bekliyorum.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Ne yapması gerekiyor?

POZZO :

Önce ipi çeksin, onu boğmadığı sürece istediği kadar sert çekebilir. Genellikle tepki verir buna. Vermezse, tekme atsın, mümkünse yüzüne ve mahrem yerlerine.

VLADIMIR:

(Estragon'a). Gördün mü, korkacak bir şey yok. Hatta öcünü alman için bir fırsat bu.

ESTRAGON:

Ya kendini savunursa?

POZZO :

Hayır hayır, kendini savunmaz hiç.

VLADIMIR:

Ben imdadına yetişirim.

ESTRAGON:

Gözlerini benden ayırma.

Lucky'ye doğru gider.

VLADIMIR:

Önce bak bakalım, yaşıyor mu? Ölmüşse kendini yormanın anlamı yok.

ESTRAGON:

(Lucky'nin üstüne eğilerek). Nefes alıyor.

VLADIMIR:

Hadi öyleyse.

Ani bir öfkeyle Estragon Lucky'yi tekmelemeye, küfürler yağdırmaya başlar. Ama ayağını incitir ve inleyip sekerek uzaklaşır. Lucky kımıldar.

ESTRAGON:

Ah hayvan!

Tümseğe oturup çizmesini çıkarmaya çalışır. Fakat az sonra cayar, kollarını dizlerinin, kafasını da kollarının üstüne koyup uyumaya hazırlanır.

POZZO : Yine ne oldu?

VLADIMIR:

Dostumun canını acıttı.

POZZO :

Ya Lucky?

VLADIMIR:

Demek o?

POZZO :

Ne?

VLADIMIR:

Lucky mi o?

POZZO :

Anlamıyorum.

VLADIMIR:

Sizde Pozzo'sunuz?

POZZO :

Tabii ki Pozzo'yum.

VLADIMIR:

Dünkü gibi yani?

POZZO :

Dün mü?

VLADIMIR:

Dün karşılaşmıştık. (*Sessizlik.*) Hatırlamıyor musunuz?

POZZO :

Dün kimseyle karşılaştığımı hatırlamıyorum. Ama yarın da bugün kimseyle karşılaştığımı hatırlamayacağım. Benden yardım ummayın.

VLADIMIR:

Ama.

POZZO :

Yeter! Kalk domuz!

VLADIMİR:

Satmak için pazara götürüyordunuz onu. Bizimle konuştunuz. Dans etti. Düşündü. Siz de görüyordunuz.

POZZO :

Öyle diyorsanız öyle olsun.Ben gideyim! *(Vladimir çekilir.)* Kalk! Lucky kalkar, yüklerini toplar.

VLADIMİR:

Buradan nereye gidiyorsunuz?

POZZO : İleri. (Lucky*, elinde yüklerle, Pozzo'nun önündeki yerini alır.)* Kırbaç! (*Lucky herşeyi bırakır, kırbacı arar, bulur, onu Pozzo'nun eline verir, herşeyi tekrar yüklenir.)* İp!

Lucky her şeyi bırakır, ipin ucunu Pozzo'nun eline verir, herşeyi tekrar yüklenir.

VLADIMİR:

Bavulda ne var?

POZZO :

Kum. *(ipi sallar.*) Yürü!

VLADIMİR:

Daha gitmeyin.

POZZO :

Ben gidiyorum.

VLADIMİR:

Yardımsız kalınca ne yapıyorsunuz?

POZZO :

Kalkana kadar bekliyoruz. Sonra devam ediyoruz. Yürü!

VLADIMİR:

Gitmeden önce ondan şarkı söylemesini istesenize.

POZZO :

Kimden?

VLADIMİR:

Lucky'den.

POZZO :

Şarkı söylemesini mi?

VLADIMİR:

Evet. Ya da düşünmesini. Ya da şiir okumasını.

POZZO :

Ama o dilsiz.

VLADIMİR:

Dilsiz mi?

POZZO :

Dilsiz. inleyemez bile-

VLADIMİR:

Dilsiz ha! Ne zamandan beri?

POZZO :

(aniden kızgın) Kahrolası zamanınızla bana yaptığınız eziyet yetmedi mi? İğrenç bir şey bu! Ne zamanmış! Ne zaman! Bir gün yetmiyor mu bu size, bir gün dilsiz oldu, bir gün ben kör oldum, bir gün sağır olacağız, bir gün doğduk, bir gün öleceğiz, aynı gün, aynı an, yetmiyor mu bu size? (*Daha sakin*.) Mezarın üstünde doğuruyorlar, bir an gün işiyor, sonra bir kez daha gece oluyor.(*ipi çeker*.) Yürü!

Pozzo ile Lucky çıkarlar. Vladimir sahnenin sonuna dek onları izler, artlarından bakar. Düşüş sesi ve Vladimir'in yüzündeki ifadeden yine düştükleri anlaşılır. Sessizlik. *Vladimir Estragon'a doğru gider, bir an ona bakıp düşünür, sonra sarsarak uyandırır*.

ESTRAGON:

(vahşice hareketler, anlaşılmaz sözler. Sonunda.) Niye hiç bırakmıyorsun uyuyayım?

VLADIMİR:

Kendimi yalnız hissettim.

ESTRAGON:

Rüya görüyordum, mutluydum.

VLADIMİR:

Zaman geçirtti.

ESTRAGON:

Rüyamda...

VLADIMİR:

(sertçe). Anlatma! (*Sessizlik*.) Acaba gerçekten kör müydü?

ESTRAGON:

Kör mü? Kim?

VLADIMİR:

Pozzo.

ESTRAGON:

Kör mü?

VLADIMİR:

Kör olduğunu söyledi ya bize.

ESTRAGON:

Ee, ne var bunda?

VLADIMİR:

Bana bizi görüyormuş gibi geldi.

ESTRAGON:

Rüya görmüşsün.*(Bir an.)* Hadi gidelim. Gidemeyiz. Ha! (Bir an.) O olmadığından emin misin?

VLADIMİR:

Kim?

ESTRAGON:

Godot.

VLADIMİR:

Ama kimin?

ESTRAGON:

Pozzo.

VLADIMİR:

Yok canım! *(Daha az emin*). Yok canım! (*Daha da az emin*.) Yok canım!

ESTRAGON:

Sanırım ben de kalkabilirim. (*Zorlukla kalkar.*) Ahh! Didi!

VLADIMİR:

Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

ESTRAGON:

Ayaklarım! (Tekrar oturup çizmelerini çıkarmaya çalışır.) Yardım et bana!

VLADIMİR:

Başkaları acı çekerken ben uyuyor muydum? Şu an uyuyor muyum? Yarın uyandığımda, ya da uyandığımı sandığımda bugün hakkında ne diyeceğim? Dostum Estragon'la, burada gece çökene değin Godot'yu beklediğimi mi? Pozzo'nun hamalıyla beraber gelip gittiğini mi, bizimle konuştuğunu mu? Muhtemelen.

Ama bütün bunların içinde sahici olan ne olacak? (*Estragon çizmeleriyle boşuna didiştikten sonra yine uyuyakalmıştır. Vladimir ona bakar.)* Hiçbir şeyden haberi olmayacak. Bana yediği tekmeleri anlatacak, ben de ona bir havuç vereceğim .(*Bir an.)* Mezarın üstünde, zor bir doğum. Mezar-kazıcı oyalanarak, çukurun dibine aletlerini yerleştirir. Yaşlanacak zamanımız var. Hava çığlıklarımızla dolu. (*Dinler*.) Ama alışkanlık büyük bir uyuşturucu. (*Yine Estragon'a bakar*.) Bana da biri bakıyor, benim hakkımda da biri, uyuyor, hiçbir şeyden haberi yok, bırakın uyusun diyor.*(Bir an.*) Devam edemeyeceğim! (*Bir an.)* Ne demiştim?

Telaşla bir oraya, bir buraya gider, sonunda sol çıkışta durur, kara kara düşünür. Sağdan Çocuk girer. Durur. Sessizlik.

ÇOCUK:

Bayım... *(Vladimir döner*.) Bay Albert...

VLADIMİR:

Hadi bakalım.(*Bir an*.) Beni hatırlamıyor musun?

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMİR:

Dün gelen sen değildin.

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMİR:

Bu senin ilk gelişin.

ÇOCUK:

Evet Efendim.

Sessizlik.

VLADIMİR:

Bay Godot'dan bir mesajın var.

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMİR:

Bu akşam gelmeyecek.

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMİR:

Ama yarın gelecek.

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMİR:

Kesinlikle.

ÇOCUK:

Evet Efendim.

Sessizlik.

VLADIMİR:

Kimseyle karşılaştın mı?

ÇOCUK:

Hayır Efendim.

VLADIMİR:

Ya iki...(*duraksar)*... adamla?

ÇOCUK:

Hiç kimseyi görmedim, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMİR:

O ne yapıyor, Bay Godot? (*Sessizlik.*) Beni duyuyor musun?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMİR:

Ee.

ÇOCUK:

Hiçbir şey yapmıyor Efendim.

Sessizlik.

VLADIMİR:

Kardeşin nasıl?

ÇOCUK:

Hasta, Efendim.

VLADIMİR:

Herhalde dün gelen oydu.

ÇOCUK:

Bilmiyorum, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMİR:

(*yumuşakça)*, bir sakalı var mı, Bay Godot'nun?

ÇOCUK:

Evet Efendim.

VLADIMİR:

Sarı mı yoksa... (*duraksar)...*siyah mı?

ÇOCUK:

Sanırım beyaz, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMİR:

Tanrı bizi korusun! *Sessizlik.*

ÇOCUK:

Bay Godot'ya ne söyleyeyim, Efendim?

VLADIMİR:

Ona*...(duraksar*)...beni gördüğünü ve...(*duraksar)...*beni gördüğünü söyle. *(Bir an. Vladimir yaklaşır, çocuk geri çekilir-Vladimir durur, çocuk durur. Ani bir hiddetle*.) Beni gördüğüne eminsin di mi, yarın gelip beni hiç görmediğini söyleme!

Sessizlik*. Vladimir ileri atılır, çocuk çekilip koşarak çıkar. Sessizlik. Güneş batar, ay yükselir. Birinci perdedeki gibi Vladimir hareketsiz ve başı öne eğik durur. Estragon uyanır, çizmelerini çıkarır, her birini bir eline alıp ayağa kalkar ve gidip sahnenin önüne ortaya bırakır, sonra Vladimir'e doğru yürür:*

ESTRAGON:

Neyin yar senin?

VLADIMİR:

Hiçbir şey.

ESTRAGON:

Ben gidiyorum.

VLADIMİR:

Ben de.

ESTRAGON:

Uzun süredir uyuyor muyum?

VLADIMİR:

Bilmiyorum.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Nereye gideceğiz?

VLADIMİR:

Uzağa değil.

ESTRAGON:

A evet, hadi burdan uzağa gidelim.

VLADIMİR:

Gidemeyiz.

ESTRAGON:

Niçin?

VLADIMİR:

Yarın dönmek zorundayız.

ESTRAGON:

Niçin?

VLADIMİR:

Godot'yu beklemek için.

ESTRAGON:

Ha! (*Sessizlik.)* Gelmedi mi?

VLADIMİR:

Hayır.

ESTRAGON:

Artık çok geç.

VLADIMİR:

Evet, gece oldu.

ESTRAGON:

Ya onu ekersek? (*Bir an*.) onu ekersek?

VLADIMİR:

Cezalandırır bizi. (*Sessizlik. Ağaca bakar.)* Ağaç dışında her şey ölü.

ESTRAGON:

(ağaca bakarak). Ne bu?

VLADIMİR:

Ağaç.

ESTRAGON:

Evet, ama ne ağacı?

VLADIMİR:

Bilmiyorum. Söğüt.

Estragon Vladimir'i ağaca çeker. Önünde hareketsiz dururlar. Sessizlik.

ESTRAGON:

Neden kendimizi asmıyoruz?

VLADIMİR:

Neyle?

ESTRAGON:

Hiç ipin yok mu?

VLADIMİR:

Hayır.

ESTRAGON:

Öyleyse aşamayız.

Sessizlik.

VLADIMIR:

Hadi gidelim.

ESTRAGON:

Bir dakika, kemerim var.

VLADIMIR:

Çok kısa o.

ESTRAGON:

Ayaklarıma asılırsın.

VLADIMIR:

Peki benimkilere kim asılacak?

ESTRAGON:

Doğru.

VLADIMIR:

Yine de göster bakalım.(*Estragon, pantolonunu tutan bağı çözer, pantolonu ona göre çok büyük olduğundan ayak bileklerine düşer. Bağa bakarlar*.) İdare eder. Ama yeterince sağlam mı?

ESTRAGON:

Şimdi görürüz. Tut.

İkisi de bağın bir ucunu tutup, çekerler. Kopar. Düşecek gibi olurlar.

VLADIMİR:

Küfretmeye bile değmez.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Yarın dönmemiz gerekir mi diyorsun?

VLADIMİR:

Evet.

ESTRAGON:

O zaman sağlam bir ip getirebiliriz.

VLADIMİR:

Evet.

Sessizlik.

ESTRAGON:

Didi.

VLADIMİR:

Evet.

ESTRAGON:

Ben böyle devam edemeyeceğim.

VLADIMİR:

Demek böyle düşünüyorsun.

ESTRAGON:

Ayrılalım mı? Bizim için daha iyi olabilir.

VLADIMİR:

Yarın kendimizi asacağız. (*Bir an.)* Tabi Godot gelmezse.

ESTRAGON:

Peki ya gelirse?

VLADIMİR:

Kurtuluruz.

Vladimir şapkasını (*Lucky'nin)* çıkarır, içine dikkatle bakar, içinde elini gezdirir, sallar, üstüne vurur, tekrar giyer.

ESTRAGON:

Ee. Gidiyor muyuz?

VLADIMİR:

Pantolonunu çek.

ESTRAGON:

Ne?

VLADIMİR:

Pantolonunu çek.

ESTRAGON:

Pantolonumu indirmemi mi istiyorsun?

VLADIMİR:

Pantolonunu ÇEK.

ESTRAGON:

(*pantolonunun düşmüş olduğunu fark ederek*). Doğru. Pantolonunu çeker.

VLADIMİR:

Ee? Gidiyor muyuz?

ESTRAGON:

Evet, hadi gidelim.

Kımıldamazlar.

PERDE

GODOT'YU BEKLERKEN

SAMUEL BECKETT

Godot'yu Beklerken 1948 yılında Fransızca olarak yazıldı ve 1953'te Paris'de sahneye kondu. Zamanla ülke çapında bir ün kazandı. 1954 yılında Beckett tarafından bazı değişikliklerle İngilizceye çevrildi ve başka ülkelerde de sahnelenmeye başladı. Avangard olarak nitelenmesine karşın hızla klasikleşti.

Oyunun varoluş sancıları çeken kahramanları, yolları kesiştiğinde birbirleriyle iletişim kurmaya çalışırlar. Her gün yinelenen bu ritüelde bellek işlevinin yerine getiremeyince de gerçekliğin kesinliğinden uzaklaşmaya başlarlar.

Kimilerine göre tüm zamanların en iyisi olan bu oyun, 21. yüzyılda da kafamızda soru işaretleri bırakmaya devam ediyor.

ISBN 975-8240-07-2

9 789758 240074